ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

În dulcele stil clasic

1970

Unsprezece feluri de a-ți pierde lumea

Vedere în acţiune

Am început să înţeleg cîte ceva
din ceea ce ştiu:

În mine e un ochi
înlăuntrul meu.

Pînă nu-mi zdrenţuiesc trupul
în planete,
el nu-mi va atrage viaţa
la sine.

Şi chiar dacă mă spinteci,
el,
ochiul dinlăuntrul meu,
nu va curge-n afară.

Strig: Da!
El este vederea în acţiune.
Nu are trup decît de jur
împrejurul lui.
Acţionează înlăuntru, mai ales
înlăuntrul său însuşi.

Are caracter abstract, –
deşi pot bea apă peste el,
apă cu peşti
cu străfund de mare
cu ţărm,
cu dealuri, cu munţi
la marginea cîmpiei,
cu nori plutind în aerul acela...

Strig: Da!

Ochiul acesta nu se elimină.
El este vederea
în acţiune.

Ea vede. Eu sunt orb. Ea vede.

Este aceasta un pericol?
Este.

Ochi în triunghi?
Nu.
Triunghi în ochi şi vedere
în acţiune.

El e înlăuntrul meu,
şi dureros şi mişcător.

El e abstract, atît de abstract
încît
existenţa mea concretă
trece printr-un mare pericol.

El fără mine însă
nu există.

Eu fără el par a exista.
El e în mine.
Nu se vede.
E în acţiune.

Scriptura întîia

Am zis:
Bineînţeles că noi,
adică oamenii,
noi
suntem cei mai vechi
de pe lume.

Am zis:
Bineînţeles că arborii
decad din melancolia
noastră,
din dorinţa, din dorul
de verde, de înverzire, de verdeaţă.

Totul e de pierdere.
Soare dacă vezi
şi el e de pierdere,
e pierdut de tine.
Aşa e cum auzi.
(Dar ce e în definitiv
şi auzul?)
Am zis!

Da.
“Da” legănat, însă
da.

Pom, animal,
şi moartea pomului,
animalului, –
pămîntul, adică pămîntul,
toate,
totul,

din tine cade, din tine cad.
Am zis.

Noi, eu adică,
suntem şi sunt
cel mai vechi.

Tot ceea ce ne însoţeşte,
totul
e decăzut din noi,
din mine adică.
Am zis.

Izgonirea din rai

Fără-de-greutatea absolută
şi-a izgonit sinele bolnav.
Na-ţi aripi, i-a zis.
Pleacă, i-a mai zis.
Pleacă de la mine, i-a zis.

El,
planînd spre greutatea pămîntului,
spre greutatea sferei noastre,
plîngînd, blestemînd, aiurînd,
coborînd, a venit.

El
era desăvîrşit.
Se putea trăi în el.
El nu suporta nici un fel de greutate.
El îşi era sieşi greu.
El era pentru sine, el.

Fără de greutatea,
ea, l-a izgonit pentru că o îngîna.

A venit pe Ararat
şi cum a venit s-a schimbat.

Sfera aceasta pe care a venit
era aptă de greutate,
de mit.
N-a suportat.
Însuşi pe însuşi s-a apăsat.
Pielea lui ca trandafirul
zdrenţuindu-se sub sine
a născut zefirul.

Ochiul lui de albastru ce era, –
de greutatea privirii s-a făcut Marmarà.
Vinele
i-au plîns colinele.
Inima fără icoane
s-a stors în Amazoane.

El a devenit apă,
rîu şi mare,
apăsat ca strugurele
sub propria sa apăsare.

Ce avem lichid pe pămînt
e trupul sinelui sfînt.

Tot ce e apă curgătoare
e trupul lui în închisoare.
Tot ce e lac cu apă sălcie
e sprînceana lui vie.
Oceanul numit Pacific
e lăbărţarea fostului buric.
Şira spinării...
drumul în valuri al sării.
Fără-de-greutatea absolută, însă,
e pururea plînsă.
Ea ar putea
        să izgonească munţii de piatră
din inima ei idolatră, –
şi atunci munţii ar rătăci
către planeta “I”
“I” e planeta cea mai grea
iubindu-se numai pre ea.

Piatra deasupra ei devine moale

şi curge în rotogoale la vale.

Piramida
pe “I” este precum e omida.
Cristalul de cuarţ
e numai o ploaie de marţi.
Everestul măreţ
e un lac săltăreţ
Araratul e o băltoacă jilavă
mai jos cu o octavă.

Fără-de-greutatea absolută,
poate oricînd izgoni
din sine şi planeta “I”.

“I” ţipă, “I” se transformă
într-o mare enormă
într-un ocean
sîngeros.
Atît de greu îi este greului
încît nimeni nu mai poate sta în sine.

Fierul
e ca norul.
Bolovanul
suav ca ora, ca luna, ca anul.

Orice sine, oricît ar fi de solid
devine
în marele sine
lichid.

Din prea marea greutate în curînd
sinele curgînd peste sine
se transformă-n cuvînt.

El este desăvîrşit.
Se poate trăi în el.

Invizibilul soare

Mari paraşute coborau în ocean,
capsula.
Noi stăteam ca nişte cuvinte
alcătuind unii lîngă alţii
un înţeles de frază
o vorbire întrupată
a unei mari fiinţe,

Norii erau pleoape zdrenţuite
dezvelind mereu acel albastru iris
şi portocaliu.

Atunci am simţit cu toţii
că începuse să răsară
marele, invizibilul soare.

Cuvintele ni se aprinseră
cu flacără încetată şi înaltă.

Ridicare de cuvinte

Astfel, ca pielea
de pe o oaie tunsă, se ridică ziua.

Greu este să jupuieşti o piatră
de sinele său.
Greu este să-l jupuieşti pe grec
de amintiri.

Dar de ce să vorbim noi, aceasta!
La urma urmelor
şi lumina are piele,
şi lumina poate fi jupuită...
Deci
şi lumina este vinovată că este.

Vine aer curat
o dată cu mileniul.
Noi suntem frumoşi;
de ce n-am fi frumoşi?

Ne mîncăm unii pe alţii
numai din foame
din adoraţie
din structură
din amor.
N-are importanţă.
Noi suntem ceea ce suntem,
adică frumoşi.

Port în inima mea sîngele
mereu nemişcat.
Port în ochiul meu lacrima
mereu sărată.

Port îngerul în mijlocul cerului.

Copil buimac

Pînă cînd şi acest lucru miraculos,
n-aş fi crezut
să se întîmple chiar şi el.
Cum? Copil buimac fiind şi prăpăstios,
ceea ce gîndeam
şi ceea ce visam că gîndesc
să se întîmple chiar şi el.

Stăteam în pat.
Stăteam în pat cum stă picătura de apă
pe o farfurie.
Picătură de apă căzută de sus.

Nu eram mirat că stau pe pat.
Nu eram mirat că sunt.
Nu eram mirat că există pat.
Nu aveam timp să fiu mirat.
Nu aveam timp să fiu mirat pentru că
eram tot timpul apăsat de o spaimă;
“Să nu se crape patul şi să curg jos”.
“Să nu se crape ţipătul şi să curg
prin mijlocul lui, în jos, spre muget”.
“Să nu se crape pămîntul şi să nu
curg prin el spre dincolo,
şi nu care cumva să cad singuratic
şi sufocat în cerul de dedesubt”.

Stam cu o jigodie de copil, ca şi mine
în părăsirea obligată de părinţi,
răsfăţaţi şi lăbărţaţi pe un divan.
Ne gîndeam amîndoi, şi eu şi el:
“Dacă se crapă divanul între noi doi
şi ne prăbuşim în subterane?!

Dacă se crapă şi acestea
şi ne prăbuşim amîndoi
cu o privire inversă,
printr-o ţeavă de lunetă
nesfîrşită,
direct în ochiul ciclopului?”

Ni se făcea frică şi greaţă
de toate acestea.
Ne şi vedeam cum cădeam de sus în jos
izbindu-ne unul de celălalt
şi umplîndu-ne
unul pe celălalt în cădere
de vînătăi dureroase

Ne era frică să şi adormim
ca nu cumva să ni se crape
la mijloc somnul
şi din dulcele vis să cădem
în visul cu dinţi.

Frînghii plăcute
erau pentru mîinile noastre
debile, –
glasurile răguşite de alcool
ale părinţilor noştri
burgheji.
Ridicam prin întunericul odăii,
minusculele
mîini de copil spre hohotele de rîs
ale musafirilor
din camera de alături ca şi cum
aş fi ţinut în gură sfîrcul mamei
plin de lapte.
Mi-era frică să nu mi se crape în două

învălmăşeala unitară,
        punctul în care mă aflam;
să nu am două braţe, îmi era frică
şi pentru vedere să nu am doi ochi
        frică mi-era.
Cum, necum,
        nimenea nu ne-a luat în seamă.
Cum, necum
        m-am trezit cu două sprîncene.
Multă vreme am crezut că toate acestea,
spaime de plod, de sămînţă şi de icră,
sunt.

Nu-i adevărat.
Minciună.
Lepădare de muscă sub formă de punct
au fost
pe un geam.
Geam pistruit de muşte
prin care zeul priveşte.

Şi dacă-i adevărat, aşa cum citesc
în jurnale, luni 22 septembrie,
că două persoane
        moartea şi-au întîmpinat-o,
iar altele două rănite au fost
căzînd într-o groapă
ce s-a deschis pe neaşteptate sub ele
pe o stradă dintr-un cartier al oraşului
numit Neapole;

şi dacă toate acestea adevărate sunt,
cuvîntul pe care-l citeşti,
        acum cetitorule,
să se crape în faţa ta şi tu căzînd

jumătate în înţelesul lui, jumătate
în sunetul lui aidoma mie,
cel căzut în sine însuşi,
aidoma mie, cel care vede vederea
nu cu un ochi, cum s-ar cuveni,
ci cu doi, pentru că faţa mi s-a tăiat
în două,
şi mîndru catarg al mirosurilor, nasul
cu două nări vesteşte că Zeii
pe timpuri veneau călări pe mirosuri.

Moartea păsărilor

Deasupra de zarzări,
de ţigle, de coşuri
se înnorează cu păsări.

Îngerul stă cu aripile-ntinse,
foarte întinse.
Penele din stînga îi trec printr-un zid,
aripa din dreapta
şi-o reazemă de cracul copacului
de parcă ar trage în stele
un glonte arhaic al zborului...

Cum stă şi cum fumează
ţigare de la ţigare,
îngerul
mereu îşi duce mîna la beregată,
mereu îşi duce mîna la beregată.

Aura lui afumată
i-a căzut în jurul gîtului
ca un ştreang.

“Am să fiu spînzurat
de propriul meu har,
de propriul meu har
afumat de tutun”
se gîndeşte îngerul.
“O să mor şi n-o să mai fie îngeri”,
se gîndeşte îngerul, stînd
cu aripile-ntinse, foarte întinse,
stînd
pe vine între o casă şi un copac,
stînd

acolo unde-l ajunse din urmă
starea.

Se înnorează cu păsări,
cu păsări zburînde, zburate.
Ele-şi pierd ouăle din zbor, ouăle
albe şi minunate. Ouăle, ouăle.

Plouă cu ouă, plouă
din norii de păsări ouă,
peste oraşul de tinichea plouă cu ouă,
din norii de păsări zburate,
zburînde, ah, plouă.

Nu tună, nu fulgeră.
Plouă torenţial cu ouă.
Nu se aude decît
coaja pleznind,
albuşul curgînd,
gălbenuşul murind.

...Corn ţeapăn de melc
nemaiavînd
un sine în care să se retragă
aiurînd,
orice atingere de orice, abhorînd.

Îngerul fumează ţigare
de la ţigare.
Plouă cu ouă, se-aude
numai coaja spărgîndu-se,
albuşul scurgîndu-se,
gălbenuşul murindu-se.

Se-ngroaşă norul de păsări

peste oraşu-ngropat, lipicios;
plouă cu ouă torenţial
peste căruţă şi peste cal,
peste motor şi peste canal.

Îngerul îşi duce mîna într-una la gît,
ţigara-ncleiată îi curge pe jugulară.
Miroase-a avort şi a hoit nenăscut,
o oră barbară.

Rap! Crok! Coji de ouă murdare
înfundă burlane, canale.

E aripa îngerului încleiată de zid
şi de pom.
Cu albuş, cu gălbenuş, e lipită de om.

Ar vrea să se-azvîrle
pe zdrelituri şi să le clocească.
să refacă, să facă...
Să clocească deşurubatele gîrle.

Ouăle se ciocnesc între ele în aer.
Plouă torenţial.
Norul de păsări smintit
se-nteţeşte aripă-n aripă.
Plouă înghesuit.
Se sparge în aer oul de ou.
Plouă cu albuş, cu gălbenuş.
Aerul se lipeşte de albuş, de gălbenuş,
de albuş, de gălbenuş.
Şi începe să plouă cu aer
pînă cînd plouă cu tot aerul,
torenţial, pînă cînd plouă tot aerul.

Îngerul
mereu îşi duce mîna la beregată,
mereu îşi duce mîna la beregată.

Coboară aerul, se scurge în canale
pe lîngă ţurloaiele îngerului,
se scurge-n canale
amestecat cu albuşul
şi tot gălbenuşul.

Îngerul încearcă să respire,
să se respire,
dar gura lui îi este sudată
cu albuş – o dată, cu gălbenuş – o dată,
şi mereu îşi duce mîna la beregată.
şi mereu îşi duce mîna la beregată...

Despre lupul singuratic

Lupul singuratic merge
doamne, numai peste lege,
numai peste cea zăpadă
ce va fi cîndva să cadă.
A-ntîlnit un îngere
dormitînd în plîngere.
Creierul i l-a mîncat
lupul cel înfometat.
Hlap şi hlop şi hlap şi hlop
i l-a fost mîncat pe loc,
nu acum ci-n viitor
lupul cel mirositor.

Pe zăpada ce va fi
alergase lupul gri
mult sătul, căci el mîncase
creier de mătase.

Dar şi viitorul trece
pe zăpada foarte rece.
Creierul cel mistuit
a căzut în infinit
de din lupul ce mîncase
creier fără oase.

Deci în dulce viitorul
foamea îşi lăţea decorul.
Decorbul.
Deorbul.
Lupul singuratic foarte
se înfometa de moarte,
însă îngeri adormiţi
foarte rari sunt şi seminţi.

Iară îngeri care dorm
se visează doar în somn.

Cade lupul singuratic
pe laba-ngheţînd apatic
şi adoarme şi visează
îngeri pe zăpada trează.
Le mănîncă creierul
lepădîndu-şi obiceiul.
După-aceea în alt vis
leapădă tot ce-a ucis,
într-un infinit dormind
visător şi trimbulind...
Şi rămîne-n vis flămînd
lupul şui şi alergînd,
lupul cel din viitor
de arginturi şi de or.
Şi visînd în vis adoarme
dintr-o foame, dragă doamne,
cu care l-ai otrăvit
de din sus din infinit.

Deci din visul visului
pupila irisului
şi-a deschis-o lupul singur.
Ah, şi ninge, şi ce dingur.
Îngerul visat
l-a întîlnit pe Ararat.
Creierul i l-a mîncat
însă nu s-a săturat,
repede el s-a golit
chiar în infinit.
Deci în visul, visul visului
doarme lupul Cristului
creieru-ametistului

şi ninsoarea tristului.
El mănîncă
numai stîncă
leapădă
o lebădă.
Cîntec drag de lebădă.

Pierderea cunoştinţei prin cunoaştere

I

Pentru că tatăl meu
şi pentru că mama mea,
pentru că sora mea mai mare
şi pentru că sora mea mai mică,
pentru că diferiţi fraţi ai tatălui meu
şi pentru că diferite surori ale
mamei mele,
pentru că diferiţi iubiţi
ai surorilor mele,
închipuiţi sau reali,
pentru că rudele sărace
şi rudele bogate,
pentru că toţi erau de faţă
în casa copilăriei mele,
toţi erau de faţă, veniţi întocmai
şi numai pentru mine,
pentru că toţi se sculaseră din somn
şi aceasta se vedea,
pentru că toţi aveau acele feţe
proaspăt ieşite din somn
şi aceasta se vedea,
se vede că veniseră pentru mine,
acolo, în casa în care mă născusem
de numai cîteva decenii,
pentru că toţi erau de faţă
ca să mă vadă,
ca să mă vadă cum mă voi comporta,
cum voi răspunde
ba mai mult decît atîta,
cum voi fi în stare să fiu,

nici eu nu m-am lăsat mai prejos
şi am adus cu mine
tot ceea ce puteam să aduc.

Ce-am adus cu mine?
Am adus cu mine
turma mea de lei străvezii.

Cum era turma mea de lei străvezii?
Ei erau după cum urmează:
ca jadul,
ca norul alb,
ca sticla moale.
Părea că se poate vedea prin ei.
Prin ei nu se putea vedea nimic.

Ei erau cît bivolii.
Precis erau cît bivolii
din moment ce coama lor
şi-o frecau de şoldul meu.
Deşi animale se purtau ca nişte arme.

Cum adică de se purtau ca nişte arme?
Uite cum: unul dintre ei şi-a pus
labele străvezii pe partea stîngă
şi pe partea dreaptă a pieptului meu,
cu limbă străvezie
mi-a lins faţa năduşită,
cu limbă străvezie mi-a lins sternul.
Depune propria mea mamă mărturie
de aceasta:
din dragoste şi lingîndu-mă,
leul mi-a rupt cămaşa
şi coasta.
Mama mea depune mărturie că aşa a fost,

pentru că ea mi-a adus
o nouă cămaşă de piele
pe al cărui umăr drept
înflorea o bubă roşie.
Şi tot ea mi-a adus o nouă coastă,
ca s-o înlocuiască
pe cea veche şi ruptă.

Mama mea depune mărturie de aceasta,
pentru că mama mea
cînd m-a făcut pe mine
m-a făcut înţelept
şi cu piese de schimb.

Ce mi-a făcut dublu?
Mai întîi mi-a făcut dublu
pămîntul pe care calc.
Dacă se strică sub mine pămîntul
maică-mea mi-aduce altul sub tălpi
pregătit din timp
şi, şi încercat din vreme, antrenat
în diferite întrebuinţări cosmice.

Alt leu transparent mi se atîrnase
o dată cu mirosul iute
al subţiorii de bărbat
ca o puşcă transparentă
trăgînd din ea urlete transparente.
Nu invizibile, pentru că
prin invizibil se vede.
Transparente, pentru că
prin transparenţă nu se vede,
transparenţa fiind memoria plîngîndă
a tot ceea ce este invizibil.

În faţa tuturor rubedeniilor mele
am venit
cu turma de lei transparenţi
pentru că trebuia
să dau lupta cu invizibilul.

Leii se frecau unii de alţii
ca flăcările între ele.
Eram numai între bărbaţi,
noi prietenii:
nici o leoaică nu era printre noi,
nici o stea.
M-am oprit drept în mijlocul curţii casei
în care m-am născut.
Toate rudele mele s-au ridicat la cer,
s-au aşezat albe şi strălucitoare
ca şi cornul lunii noi
alb şi strălucitor
pe cerul fără nori.

Zarvă de lei transparenţi mă înconjura.
Rîdeam ca să-mi liniştesc rudele
şi ele chiţcăiau timide
aşa că noaptea începu printr-o ploaie
de meteoriţi.

Am cerut o ţigară şi tata a coborît
pe o rază şi mi-a aprins-o.
El a venit special pentru că voia
să-mi explice ceva numai mie,
în aşa fel încît
să nu ne audă ce-mi spune.

Am făcut un semn cu inima leilor
transparenţi care mă înconjurau

Ei toţi, haldăii, m-au strîns
ca un inel al lui Saturn
tăcîndu-şi mişcările,
şi de jur împrejurul meu
s-au aşezat astfel
cum trebuie că erau aşezate
pe scutul lui Achile
anotimpurile, cînd Tethis, mă-sa,
venise să-i dăruiască scutul fierbinte,
arzînd pielea de pe degete,
proaspăt scos din cuptorul lui Vulcan.

Conversînd cu tine harul meu a tremurat.

Tata mi-a spus ce avea să-mi spună:
numai eu am auzit ce mi-a spus.
Voi nu aţi auzit ce mi-a spus.
Nici tu nu ai auzit ce mi-a spus.

Am dat drumul leilor
să fie din nou aşa cum erau.
Am rînjit şi le-am strigat:
“Au trecut vremurile
cînd Achile purta un scut”.

Între timp mi-am terminat ţigara,
rudele mele argintii strigau pe cer;
se putea cînta
pe cozile stelelor căzătoare,
pe ţipetele lor de încurajare,
ca pe o harfă.

Un leu străveziu a început să-mi lingă
rotula piciorului drept.
Mă gîdila plăcut.

Tocmai de aceea el mă linsese pe rotulă,
ca să mă facă să surîd rudelor mele.

II

Şi în fine el a venit.
El era foarte tînăr şi suav.
El era plin de bunăvoinţă.
Şi nu părea de loc că are chef
să mă înfrunte.

Mai mult decît atît, el părea că plînge.
Oasele lui erau mai subţiri
        decît oasele mele.
Pielea de pe el era mai puţin iubită
        decît pielea de pe mine.
El a venit singuratic.
Timid.
Şchiopătînd din pricina
        marei lui singurătăţi.

El a strigat cu voce de tînăr bărbat
        îndrăgostit.
El a strigat avînd grijă însă
        să-şi aleagă sunetele strigătului.
De îndată strigătul lui
        se transformă într-o adresare.
Deci el mi se adresă:

“Prin hubloul acela eu totuşi m-am uitat
        la planeta aceea.
Mi-a fost o rară frică,
mi-a fost un coşmar.
Planetă singură şi plină de bube,
de bube cereşti, neinfectate.

Iată, m-am întors, mi-a spus el,
şi tu de ce vrei să mă înfrunţi
cu tot dinadinsul,
şi tu de ce ai venit cu leii tăi
străvezii în întîmpinarea mea,
şi tu, îmi spuse el aplecîndu-se
către urechea mea,
tu, mai ales tu, de ce ai venit
cu toate rudele tale
planetare?”

El era neobişnuit de melancolic,
deosebit de înfrigurat,
şi tot timpul
îmi stîrnea ciudata părere de rău
că nici eu şi nici leii mei,
că noi, cei care îl întîmpinam,
nu aveam nimic muieresc în noi...
El mi-a spus surd:
“Ai mei toţi s-au sugrumat de spaimă
cînd eu mi-am asumat plecarea
către dincolo”.

El s-a aplecat către urechea mea
şi mi-a zis:
“Deci să-ţi spun totul, absolut totul;
voi încerca să-ţi descriu
ce am văzut prin hublou”.
“Nu”, i-am spus eu.
Brusc toţi leii mei străvezii
şi-au căscat spre el boturile
flămînde,
cu dinţi străvezii,
flămînzi.

“Bine, mi-a zis el, dacă nu vrei să ştii
nu-ţi spun”.
“Nu vreau să ştiu”, i-am răspuns.
“Să plec?” m-a întrebat el.
“Cum o să pleci, i-am răspuns.
Nu vezi că sora mea
e îndrăgostită de tine?”
“Cheamă-ţi rudele atunci,
mi-a spus el, rămîn”.
“Nu chem pe nimeni,
i-am răspuns, dar rămîi”.

Leii străvezii ai mei
s-au lipit între ei.
Leii străvezii ai mei
brusc s-au foarte lipit între ei.

Ei au devenit un scut.
Mie mi s-a făcut somn
şi m-am culcat pe scut.
“Lasă-mă să te ridic
şi să te port pe scut”.
“Ridică-mă, am urlat, poartă-mă”.

Creşterea apelor

M-am cățărat pînă sus la vilă.
Aici tocmai venise ud leoarcă
prietenul meu.
De jos din lac venise.
Din bazinul lacului.

El tocmai îşi scotea de la gleznă
ceasul de măsurătoare.
Foarte bucuros şi-l scotea
tocmai de la gleznă.
Îmi explica:
Acest ceas mi s-a prins de gleznă
pe cînd înotam.
Uită-te şi tu cît de delicat este.

Îl ţinea în mînă bucuros cum este el
de toate obiectele mici
şi perfecţionate.

El mi-a zis:
Tot fundul acestui lac
este plin de mecanisme autonome:
de aceea,
mi-a zis el, fixîndu-mă în ochi,
toate vieţuitoarele din lac
au ieşit pe ţărm.
Nu se mai poate trăi acolo
din pricina mecanismelor autonome.
Ele au pus stăpînire pe fundul lacului
şi pe straturile lui
inferioare.

Tot ce era acolo peşte,

gîndac sau iarbă subacvatică
a trebuit să iasă pe ţărm.
Cei mai buni dintre ei
locuiesc chiar aici la vilă –
spuse el fixîndu-mă în ochi
şi bătîndu-mă înfometat
cu o vădită poftă de mîncare
pe aripile înotătoare pe care tocmai
mi le ţineam pe cît puteam mai strîns
lipite de solzi.

Te rog eu, mai poţi să verşi peste mine
o găleată de apă?
Cum să nu, îmi spuse el, voi trimite
imediat pe frumoasa mea logodnică
să te ude
azvîrlind pe tine o găleată cu apă.
El se duse în cealaltă cameră.
Ea veni.
Repede, nu eşti curios s-o vezi
pe sora mea tocmai acum
cînd face baie?
Hai s-o vezi şi tu, îmi spuse ea.
Hai, vino s-o vezi
prin crăpătura zidului!
Să vezi ce corp frumos are.

Ea vărsă pe mine o găleată de apă,
iar eu m-am apropiat
de crăpătura zidului.

Dar aici soba era deosebit de încinsă.
Îmi arse cîţiva solzi
şi-mi băşică o aripă înotătoare.

Ce-mi faci, am strigat,
de ce m-ai trimis aici,
am strigat.
Ce-mi faci, am strigat,
ce ai de gînd să faci?
Ce-mi faci?
Nu mă interesează sora ta
cum se scaldă.
nici nu mă interesează
dacă are trup frumos sau nu are.
Ba da, te interesează, mi-a răspuns ea,
cum să nu te intereseze?

N-are cum să nu te intereseze!
Şi se uită în ochii mei.
Mă fixă în ochi
cu o nestăpînită poftă de mîncare.
Se uită lung la mine
şi începu încet, încet,
să-şi desfacă bluza
apoi îşi trase cu un gest brusc
fermoarul de la fustă.

Ce faci?! am urlat eu.
Nu fac absolut nimic, îmi spuse ea.
Mă fixă în ochi
cu o vădită poftă de mîncare,
cu o imensă foame.

Imediat după aceea intră în cameră
prietenul meu.
El ţinea în mîna stîngă un vierme
El ţinea în mîna dreaptă un cuţit.

Fel de sfîrşit

Adevărata mînă n-o întind.
Nu ating cu ea decît cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare
        s-ar trage în sine însuşi
cum se trage în sine însuşi
        cornul de melc
şi ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuşi
şi ar deveni un punct.
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deşi urăsc punctul, doamne.
locuiesc într-un punct.

Al meu suflet, Psyhée

A venit îngerul şi mi-a zis:
– Eşti un porc de cîine,
o jigodie şi un rît.
Pute iarba sub umbra ta care-o apasă;
mocirlă se numeşte respiraţia ta!
– De ce, i-am strigat, de ce?
– Fără pricină!
A venit îngerul şi mi-a zis:
– Mai străvezie este sticla
decît cel mai statornic gînd opac al tău!
În curînd ai să mori şi viermi
îţi voi forfoti în nări, în bot, în rît,
în trompă!
– De ce, i-am strigat, de ce?
– Fără pricină! îmi zise îngerul...
Apoi îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul,
ah, îngerul
a plecat cu aripi de aur zburînd
într-un aer de aur.
Fluturi de aur
fîlfîiau în aura îngerului de aur.
El zbura aurit,
el era cu totul şi cu totul de aur.
El se îndepărta
către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
– De ce te îndepărtezi de la mine,
i-am strigat,
de ce pleci, de ce?
– Fără pricină, mi-a răspuns,
fără pricină...

În dulcele stil clasic

Lăuntrul ochi

Desigur m-ai greşit c-un ochi mai mult
lăsat la mine-n întuneric
de văd cu el de mai demult
cuvîntul greu cu care ferec...

Ei da, din cînd în cînd o mînă
s-ar mai putea să-mi smulg din umăr
ca să te şi zăresc stăpînă, –
cal fugărit pe care-l număr

I-ha, cum treci, i-ha, în dreptul
ciotului smuls şi sîngerat
din care ochiu-mi înţeleptul
fix te priveşte şi mirat.

Din cînd în cînd îmi smulg piciorul
să las lăuntrului meu iris, –
sprînceană, trupul şi pridvorul
pe care stai tu dreaptă Ibis.

Stai calule şi pasăre
să paştem aerul şi norii
şi gheaţa asta zarzăre
care ne plouă dusul orii.

Hai dă-mi la loc piciorul, mîna
şi orb mă lasă înlăuntru-mi.
Dă-mi clipa, ora, săptămîna
şi pe deasupra numai vulturi.

Am să mănînc puţin pămînt,
poate se mistuie cu el
interiorul ochi cel al lui “sunt”

în revederea lui acel –
“A fi mai orb decît am fost”
mai dinainte de-a mă naşte,
“A fi mai mort decît am fost”
de dinainte de-a mă naşte.

Măiastră

Am născut o pasăre azi-noapte
pe cînd întindeam privirea
de la unu pîn' la şapte
contemplînd nemărginirea.

Din privirea mea gravidă
ea, şi-a scos clonţul lividă
şi-a zburat fîlf-fîlf departe
pînă dincolo de moarte.

Mi-am lungit privirea lungă,
foarte ruptă, sîngerîndă,
foarte neagră, pururi blîndă,
ocolindă şi plîngîndă.

Dreaptă, totuşi tremurîndă...

Steaua scrisă

lui Nicolae Breban

Şi aşa; mă suge cuvîntul,
şi aşa; mă muşcă litera ”A”.
Eu sunt pămîntul, pămîntul
vorbirii cuiva.

Şi aşa; mă muşcă litera “E”.
Sărat cum sunt mă muşcă.
Eu nu ştiu de ce, ea ştie de ce.
Şi ce gură are doamne, de puşcă

Şi-a pus-o pe inima mea.
Litera “I” adică, litera “I”.
Doamne a răsărit o stea,
o stea scrisă: “A FI”...

Atica

Urăsc orice piatră şi invidiez
orice bucată de materie;
n-apuc să mor şi înviez
şi mi-e urît şi mă sperie
liniştea sinelui lor
strîns cu însuşi în braţe...

N-apuc niciodată să mor.
Am feţe, am faţe.
am ochi, ochiuri de apă
în care se azvîrle Ofelia, nebuna,
şi nimeni n-o scapă, nimeni n-o scapă,
n-o trage la sine nici luna.

Să se iubească deci sinele cu sine,
singuratece sau singuratici,
dar ia-mă Doamne tu pe mine
şi du-mă în ţărmurii mării, în Atici...

Hrana

Cînd mă obosesc îţi spun,
mi-a zis fierul după ce
dus prin mine ca prin fum
a ajuns la unsprece.

N-am văzut vr-odată-o cifră
ca să fie obosită...

N-am văzut vr-odată-o mare
să-mi sece sub înotare,
să mă ţie-n înecare
ca pe un cristal de sare...

Ah, dar amplă limba ta,
ce pat dulce, ce saltea!
Dar şi eu, sacră mîncare
Doamne-n burta dumitale

Cine, deci...

Altă generaţie de viermi de măr
se-arată,
ştiu căci am dormit şi eu cu tîmpla
pe un măr
Chiar şi altă ruginire ne îmbată
înlăuntrul nostru ruginit de adevăr.

Nu mai moare nimeni, dimpotrivă
noi vom sta bomboane colorate
peste trupul tău cel alb ca o colivă
şi cu şapte lumînări albastre
implîntate.

Aleluia, în genunchi cu noi.
Nu mai moare nimeni astă seară.
Îngerul lovit făcu puroi
chiar la zbor, stimată domnişoară.

Cine deci să ne mai ducă
cucule şi dragă cucă?

Cine deci să ne mai ia
preaslăvită cucuvea,
sus pe sub aripa ta?

Noi avem mormînt în nori,
uneori şi alteori,
dar mormînt n-avem acuma
şi nici moarte
şi nici moarte.

Mi-a-ngheţat în gheaţă gluma.

Lîngă tine mai departe,
lîngă mine mai aproape,
lîngă tine mai de şapte
lîngă mine mai de cal
lîngă tine de ţimbal
lîngă mine de cleştar
lîngă tine de alb zar
lîngă mine explodat
lîngă tine mai soldat
mai capră
mai apă,
mai apă rece
mai “R”
mai “E”...

Trei cai

Ea mi-a spus, căci mă iubise, –
despre marele Ulise.
care tocmai plînsu-mi-se
de rău gînd, de negre vise

El mi-a spus, căci mă urîse, –
despre lucrurile plînse,
despre vremurile scurse,
despre patemile duse.

Ei mi-au spus, căci mă uitară.
despre-o grea şi dulce seară
cînd trei magi din Sud picară
cu trei cai de sare-amară

Cu trei cai de unt-de-lemn,
cu trei cai de lemn solemn,
cu trei cai de rădăcină
în zăbale de lumină

Cu trei cai de chiparos
cu trei cai sculptaţi din os
de din osul meu din piept
potcovit şi înţelept

...de cînd tu l-ai sărutat
cu un tandru nechezat.

Dulce cupa mea de piele

Scoate-mi pielea de pe mine
poate vrei o amforă,
poate vrei să bei dulbine
Doamnă Verde Camforă.

Poate că le este sete
ale dumneavoastror plete,
poate că vă sunt uscate
paişpele cel de carate

Poate că vă este talpa
nepupată mult prea alba
şi nesupt vă este sfîrcul
şi mult prea puţin – prea multul

Beţi din cupa mea de piele
Doamnă, numai vinuri grele
Doamnă, numai vinuri roşii
Doamnă, numai vinuri verzi
Doamnă, numai vinuri albe
căci vă stau covor sub talpe
şi la mînuri stau inel,
vîna mea vă e cercel.

Pînă cînd şi vîna mare
care e spînzurătoare,
caldă jugulara mea
chiar şi ea vă e sanda.
Doamnă, beţi din amforă
Doamnă Verde Camforă

Capie şi scabie,
teacă vă sunt sabie

care atîrnaţi de şoldul
zeului ce doarme-n Nordul
inimii şi Precistii,
maică-mi şi maică-ti.

Baladă

Era un bot mare de cal
şi Doamne, ce dinţi mari avea
Căderi de meteoriţi în aval
dantura lui albă era

El botul cel mare şi lung
ah, Doamne cum şi-l înclina
şi dinţii cei albi, nibelung,
Doamne, un cal nibelung
cred că era

Şi totuşi nu-s iarbă nu, nu.
Nicicînd n-am fost iarbă ah, Doamne...
Şi totuşi ce bot nesfîrşit arăta,
ce cal nibelung îmi părea
că vrea să mă pască, ah, Doamne.

Mirosind a înger

Subţioara umbrelor murdare
ale florilor de dalb, de măr
Doamne Sfinte iar mă doare
ca şi “A” din adevăr...

Port mirosul lung la mine
cel murdar, ca “R” de rîs
Eu beau roşul din lumine
şi, şi sarea ta din plîns...

Hai, respiră-mă odată,
poate te sufoci cu mine.
Beau şi verdele de-ndată
de la tine din vechime

Şi îţi las oarbă vederea
cum e “I”-ul şters de gumă.
Îmi miroase azi puterea
tot a iarbă şi-a legumă.

Testament

lui Gheorghe Tomozei

Mă cîrpesc cu vorbe, cu substantive,
îmi cos rana cu un verb.
Nobile paleative
de serv

Îţi scriu cu trupul meu viaţa
şi mersul stelelor ţi-l scriu
Vocala cea mai lungă este aţa
cu care mortu-l cos, de viu.

Căci trebuie să dăm şi mărturie,
altfel nimica n-ar mai fi,
în dulce scriere tîrzie
ţinînd alături morţi şi vii.

Tu ombilic din care curge
vorbirea numai altor guri
fără să ştim unde ne duce
în care dalbe viituri

Încît nu ştiu cine trăieşte –
cuvîntul poate, poate trupul
Zăpada albă Doamne, poate,
sau urma-n ea, pe care o lasă lupul...

Sunet şi trădare

Ca să mă vezi, ca să te odihneşti,
ca să fiu lung, ca să fiu altădată,
se pierde miracolul din “Eşti’
şi himenul din ochiul meu
        cel sfînt de fată

Gura! Tăcere! Primesc semnale,
Mi se comunică din roţile cereşti;
sunt populat de animale,
sunt populat de-ai *fost* şi *eşti*.

Tăcere! Să nu mă trădeze
        propriul meu trup.
Să se lase ninsoare,
        să se lase ninsoare, soare…

Aleargă în munte jigăritul lup,
mănîncă de foame zăpadă,
din botul lui lung îi curg bale,
ale dumitale, ale dumisale.

Urlă echipa

Tăceţi prieteni, băteţi din palme.
Mai rar, mult mai rar,
inima mea patinatoare
inima mea înstelată în soare
Abrar fiţi-ar privirile calme
şi măruntaiul de jar!

Eu – sunt de gheaţă, îngheţat,
ciolanul, spuza de sînge –
patinoar, doamne, s-a arătat
ochiului tău care plînge.

Nu-mi tulburaţi inima,
nu-mi tulburaţi...
Lăsaţi-o să-mi patineze peste genunchi
peste fraţi
peste unchi.

Stă întins totemul, stă întins,
patinează peste el inima lui.
Muntele e nins, sîngele învins,
piscul muntelui – albătrui.

Dacă voi ziceţi alt ritm, dacă
voi băteţi din palmele lui Noe
s-ar dărîma sublima arcă
o-la-ra-ri la-o-a-hoe

Lăsaţi princesa ca să patineze
pe trupul meu de gheaţă şi de rece
miragii, o apoteoze,
unu, doi, trei, nouă şi zece...

Noi doi

Noi doi suntem doi cîini şi două
ameţitoare dalbe ouă

Îşi clatină Mercur azi bărbăţia,
fiica sa şi fia.
El caută mari comerţuri ca să facă
în proslăvirea noastră ţeastă dacă.

Şi obosit el a rămas
ciuntit pe ţeasta noastră – nas.

Mercur!
Alergător prea şchiop impur.

Nu cade azi în tubercule
spoitul muşchi al lui Hercule.
cel obosit, cel dat la cîini.
Noi îl muşcăm şi azi şi mîini.

Ultimul distih mi-apare
ca şi o păscută floare.

Curentare

Te-am văzut, tu m-ai văzut,
noi ne-am văzut.
Să-mi fi fost brăţară nervul,
nor de iarbă şi păscut,
să îmi fi zărit ieri evul...

Dintre zare mă preling
Doamne, stelelor piezişe
Iartă-mă, m-aprind, mă sting
cu Isuşi pe cruci crucişe.

Vede ochiul meu doar stînga.
Dreapta vede verde Doamne
Lîngă tine, lîngă lînga
arme sunt şi numai arme.

La piciorul răsfăţat

Blană jupuită dintr-o vînătoare
pentru pasul tău aerian,
în decorativ ce doare
eu ţi-am fost doamnă mai an.

Tu aveai un soţ subţire
lung ca frînghia întinsă
de din care o oştire
peste plai căzuse ninsă

Tu aveai un ochi mult verde
şi-o tăcere, ce tăcere...
Se adună şi se pierde
cifra mea cea mai muiere.

N-ai să vii

N-ai să vii şi n-ai să morţi
N-ai să şapte între sorţi
N-ai să iarnă, primăvară
N-ai să doamnă, domnişoară

Pe fundalul cel albastru
din al ochiului meu vast
meteor ai fost şi astru
şi incest ai fost, prea cast

Uite-aşa rămîneam orbi
surzi şi ciungi de un cuvînt
Soarbe-mă de poţi să sorbi
“S” e rece azi din sunt.

Atît de repede

Atît de repede ne vine insomnia
brodîndu-ne fiinţe din afară.
Vrei pielea mea să-ţi fie iia
care te-mbracă domnişoară?

Vrei tu să bată azi bătrînul
Nichita nume din străbuni
teiul şi plopul şi alunul
anii şi lunile şi săptămîni.

Vrei tu să vreau să fii fiind
un fel de trup de arătare
şi să te-nvăţ cum eşti murind
femeie-n pielea dumitale?

În pietre vrei, în recii fulgi
în dulcele meu strigăt de iubire...
Stai, nu fugi, o, tu ce fugi
călcînd pe viaţa mea subţire.

Încă patru

Încă patru, încă cinci, şi şase
încă piatră, încă frig,
încă oaie, încă fluture, mătase
încă urlu, încă strig.

Stau rămas în ceea ce
mi-a fost dat la naştere
Şi de ce, nu ştiu de ce
eu te văd, tu nu mă vezi.

Frunze verzi şi frunze verzi
Flori prea albe, flori prea mov.

Îmi transmit

Fără să vreau, fără să vrei,
fără să vrea
trăim, erai, era.
Va fi doamne, va fi
alb, roşu, gri.

Convenţie, convenţiune!
Pe cele cinci degete te pup minune,
pe cele două lungi picioare
pe cele două mîini cu subţioare

Oh şi deasupra capul verde
şi mai deasupra norul negru...
Vine un duh care mă pierde
tot demn şi tot integru...

Una mai am

Una mai am dar nu spun care-i
şi nici nimica nu mai zic de-acuma.
Cîntecul Larei
cercel mi-a atîrnat azi de ureche
şi de fum.

Mă clatin, dar ce ochi vederea
o gaură mi-ar face-o peste chip.
Alaltăierea
de foame am mîncat nisip.

Mai fără frunze şi mai fără oase
m-arăt înalt şi suplu şi verzui,
Întoarse
sunt arăturile lui NU-i.

Să nu se spargă gheaţa

Să nu se spargă gheaţa înnegrindu-se
lasă-i unii pe alţii, alţii pe alţii,
adormindu-se.
Leneşi, somnoroşi, înalţi,
Mai bine dă ninsoare mărită.
Geometrie, noi suntem elevi.
Să cadă memoria noastră chincită
prin evuri, prin evi.
Coboară-n jos Luceafăr blînd
dincolo de materie
unde dorm aiurînd
şi nu se mai sperie
strămoşii strămoşilor noştri muriţi,
rămaşi în urmă, în urnă
înceri iubiţi
fîlfîiţi deasupra în turmă.

Cine moare în zbor,
        să cadă deasupra-mi,
în spinarea mea îi dau voie...
Valuri putrede şi cascadă
cu spume vertebre ale lui Noe

Aleluia zic şi-atît.
Să nu se spargă gheaţa;
de cald îmi ţine
şi de urît.

Cel mai bătrîn

Noi am fost primii,
oamenii aceştia din prezent.
Noi suntem cei mai vechi,
noi suntem primii,
oamenii aceştia din prezent
şi singurateci.

Peştii şi păsările, iarba, arborii
au decăzut din noi, din noi
şi umbra care-o lasă arborii
cînd sunt.

Noi suntem cei mai vechi
iar tot ce este
e-o decădere din vechimea celor vechi,
e un semnal.

Noi am îmbogăţit vederea şi auzul,
mirosul, pipăitul
şi gustul, ah, dar mai ales auzul
acestei decăderi.

Încins

Aş sta încins la şoldul tău
sabie scurtă, netocită
sau mult mai bine ar fi să-mi fie rău
cu fruntea între sînii tăi, iubită.

Acoperit de răni adînci
te-aş fi-nvăţat pămîntul cum e.
Matriţă, trupul meu fu pentru stînci
şi limba mea vorbire pentru lume.

Mai bine sabie la şoldul tău
ca iute la mînie doamnă,
tu între bine şi-ntre rău
la mijloc să mă-nfigi sudalmă.

Rană să fiu, durere, sînge,
şi-al echilibrului cînd plînge,
lacrimă lungă, rea, de fier
la cei ce nasc, la cei ce pier.

Locomotive vechi, terasamente, greieri

Locomotive vechi, terasamente,
greieri străbăteau
copilăria mea de Ah, şi Au
cu reci gutui în curtea de bazalt
cu cîini lătrînd în lanţuri şi în salt

Cerul avea o gaură în el,
în care-aş fi putut să cad mişel.
Dar mă ţineam de cîini şi de gutui
şi încă de ceva, ce nu-i

Nici ochiul ridicam, nici mîna
şi nici căiţa ce-mi dăduse zîna

Cîinii lătrau de spaimă-n lanţul lor,
şi sîmburii gutuilor...

M-aş ţine şi acum de ei dar unde-i
trupul de-atunci, trăit şi scurs
pe spata undei?
Astăzi mi-apare că e sus
un cui în palma lui Isus.

Cîntec de pauză

Economie, strig, economie!
Zeul cel economic a învins, vezi bine,
îmi taie pe jumătate orice făclie,
fiece rază pe jumătate
        mi-o taie din lumine.

Trap, trap, trec soldaţii pe stradă.
Tăiaţi pe jumătate,
        pe jumătatea văzută.
Numai spre mine în relief
        merg la paradă,
privire mirată, biciuită, bătută.

Dacă aş fugi mai repede decît ei
să-i văd din partea
        din care nu-i zăresc,
zeule mare, he-hei,
maţele, inima, ciolanul ceresc

tăiate cu fierăstrăul, anatomic
pentru mare economie de iască...
Un plan aş zări doar bucolic,
o inexistenţă mult castă.

Ce e spre mine e-n relief şi-mpins.
În spate nu se află nimic.
Zeul cel economic a învins
gîndul pe care vi-l zic.

În spatele trunchiului văzut
        nu se află decît
un plan vertical şi urît.
În spatele pietrei văzute nu

se află sufletul lui tu.

Oaia are două picioare
călcîndu-mi ochiul meu
luminat de soare.
Celelalte două nici nu există
în verticala beznei eclipsă.

Nu pot să iau de ceafă pe nimeni,
nici măcar mirosul de brad
ori de chimeni.
Numai ceea ce văd pare a fi
dulcea mea Noemi.

Tu n-ai nici măcar umbră.
O, zeul, o, zeului mult i-ar fi scumpă.
Numai jumătate de sferă
se arată într-o eră.

Amîndouă jumătăţile, amîndouă
jumătăţile de ouă
le au numai aceste cuvinte
neeconomice, doamne, şi sfinte,

şi-n relief, şi-n aerul mare
şi-n timpanul valului de sare
o, dulce prăpăd,
o, dulce prăpăd,
pentru că şi pentru că
nu se văd şi nu se văd.

Voci de mulţi oameni

Voci de mulţi oameni la un loc
amestecate într-un singur sunet imens
urcă spinarea unui vierme de foc
sătul de buricul materiei dens.

Creşte viermele magic, creşte
cu două antene înfipte în timpanul meu
pe care-l roade şi mijeşte
un soare de plumb al vorbirii şi greu.

Nu-i sens, doamne, nu-i înţelegere
să-mi alerge pe zăpada auzului
şi nici alergare, şi nici alegere
în placenta văzduhului.

Ei tac călcaţi de o sanda divină
şi se-aude numai un scîncet de copil
dar viermele renaşte pe colină,
ah, pe colina văzduhului umil.

Singur şi mut cu limba smulsă
vreau un cuvînt, doar un cuvînt cu sens
în vremea vieţii mele scursă
şi de eres,

mîna s-o pun peste vocala lui
cum pe spinarea iedului
şi să-i desfac în piept şi-n braţe
divinele încolăcite maţe.

Am să-l jupoi de înţeles
o, vis, o, basm, tandru eres.

Dar singurul cuvînt ce-l ştiu aieve
inapt să fie-i pielea albă
pe pîntecul suavei Eve;
la tandru gînd să-i fie salbă

Dar răul meu de l-ar desface
oh, doamne-n dulce lumea ta
nicicînd n-ar mai fi zămislind o pace
măcar atîta cît era

Auzi, auzi şi tu, auzi
cum creşte viermele vorbirii
demult prea mulţi vorbit şi spus
sau adormit sub piramide?

Antena lui, auzul meu
şi piatra ta cea mută, doamne, mută,
antena lui, auzul meu
te-mping pe ceruri şi te mută...

Stam lungit

Stam lungit şi iată smuls
tras deasupra, tras de beregată
îmbrăcat am fost şi dus
în trup verde deodată.

Ah, să mai fi fost doar eu
iarbă pe un cîmp de nori
cînd trimite Dumnezeu
să mă pască meteori.

Să fi fost eu albul ciucur,
vată de vapori întoarsă
ca în sus doar să mă bucur
pe sub stelele ce varsă

raze din lumina lor
prea sătule find în sine...
Taure să fiu sonor
înhămat la reci lumine.

Şi mai sus de sus, mai sus
tălpile, doamne, mi-ai pus...
Dacă numai inima
ar avea mări avea,

picioare prelungi
ochi cu şapte pungi
în care ar zace
Noe-n şapte arce
şi cu animale vii
încăpute în a fi.

Acest bloc de nervi

Acest bloc de nervi se-nvîrte încet
pe şenile
El vine, da, vine direct
dulceaţo, la tine.

Să-ţi pună aură de vid
să-ţi pună aripă de ceaţă
precum venea odinioară Baiazid
şi, şi istoria ne-nvaţă.

O, lasă-mă să te iubesc cu trupul meu
pe care mi l-am fost cioplit din pietre,
ori din al treilea cîntat mereu
cel de cocoş pe care-l plînse Petre.

Nu te cunosc şi nici nu vreau
dar ca un ochi mă pironeşte aspră
vorbirea ta de singur zeu
şi, şi tăcerea dumneavoastră.

O, lasă-mă, să nu mai fii,
să fiu acela care-ţi duce
mai înainte ca să-nvii
trupul tău alb, urcat pe cruce.

În dulcele stil clasic

Dintr-un bolovan coboară
pasul tău de domnişoară.
Dintr-o frunză verde, pală
pasul tău de domnişoară.

Dintr-o înserare-n seară
pasul tău de domnişoară.
Dintr-o pasăre amară
pasul tău de domnişoară.

O secundă, o secundă
eu l-am fost zărit în undă.
El avea roşcată fundă.
Inima încet mi-afundă.

Mai rămîi cu mersul tău
parcă pe timpanul meu
blestemat şi semizeu
căci îmi este foarte rău.

Stau întins şi lung şi zic,
Domnişoară, mai nimic
pe sub soarele pitic
aurit şi mozaic.

Pasul trece eu rămîn

Mă las locuit

Mă las locuit de o impresie sumară
beată poate.
Aseară desigur, aseară
erau cu mine amintirile toate.

Circulă dragă, i-am spus.
Aceasta e vîna, artera.
Mai sus, mult mai sus, oho,
        mult mai sus
e himera.

Bea puţin. Iartă-mă. N-am apă.
E roşu şi alb ca o ninsoare.
E fluid, otreapă.
E de sare.

Curvă, rămîi, o, rămîi,
o, rămîie, rămîi, cu mine
Eu sunt bărbatul tău dintîi
din desime.

Pasăre dormind

Doarme,
doamne pasărea
tăvălindu-şi aripa
sub ea, numai sub ea
sub ea, numai sub ea...

Plouă nori, plouă de somn,
vis de Beizadé, de Domn

Pasăre dormind,
pasăre mîncată,
mistuită, fluturată.

Pe zăpadă, ce se vede?
O umbră de frunză verde.

Flacăra sună

Flacăra sună.
Îngerul îşi trece aripa prin ea.
Flacăra se arde. Îngerul ba.
Piatra e tare. Vine o tărie
mult mai amară şi mai sălcie.

Latră cîinele; latră
cu mult mai tare şi idolatră
inima cu dinţi, inima cu bot,
inima fără departe
şi numai cu tot.

Hav, hav, n-are botniţă, nu.
Dar aceasta numai în timpul care trecu.
Vine însă, porcule, o vreme
în care şoriciul tău se va teme.
Ah, doamne, va fi un ospăţ
sideral,
A, îl va mînca pe il şi pe al.

Mănuşa

Trage-ţi odată mîna ta lungă, sideralã,
din mine, mănuşa ta oloagă,
şi lasă-mi fierăria nervilor de boală
zălog fiinţei să îmi fie neîntreagă

Prea mişc cum mişcă degetul tău lung
mai arătînd un adevăr,
din ce în ce mai rupt ajung,
mai capră şi mai măr.

Ci trage-ţi lungă mîna ta,
şi las-o
înfrigurată-n verdele nisip
şi las-o răcită-n vidul negru
şi las-o
pînă la Canopus
şi lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă,
cît timp am umbră
să-ncălzesc o piatră sau
o vale ne-nverzită, sumbră
să-nconjur cu trupul meu
mîna prezentului mereu.

Ieşi din mine, doamne,
nu-mi lua capul sîngelui, –
inima –
las-o oarbă, fără ochi, fără vedere
cu un romb într-însa de tăcere.

Galben copil, oprit în poză

Galben copil, oprit în poză şi-nrămat
fără suflare şi dormind,
ţi-aş spune-un basm adevărat
călare pe un cal murind.

Cine a tras în calul meu?
Cu ce săgeată, cu ce floare?
Beau apă azi din curcubeu,
el singurul nu mă mai doare.

Căutaţi-mă pe sub potcoava lui,
săpaţi într-una şi adînc
poate-o s-ajungeţi voi întîi
dincolo de pămînt.

Cum să mă-nşurubez în aer?

Cum să mă-nşurubez în aer, pământule?
Cum să m-arăt din unghiul, al privirii,
gîndule,
cu ce e mai puţin din mine dat pieirii?

Cum să m-arăt în trup
        pe care nu-l doresc
neîntomnat şi-n azvîrlire,
plin de verdeaţă şi regesc
şi armăsar păscînd cîmpii asire?

Cum să-ţi atîrn de nară, logodit,
şi sîngelui tău să îi fiu nutreţ?
Cum să mă spulber din dorul gîndit?
Şi cum să-ţi fiu nepreţios, de preţ?

Poate fiind?
Sau, poate nefiind?

Estompare

Din ce în ce te stingi, te ştergi
de peste sternul meu, făptură,
dîră lucindă şi, de melci,
tandră arsură.

Abia te ţin într-un cuvînt,
ori în albastrul meu iris,
iarbă-ncolţind dintr-un pămînt
de somn, de vis.

Dacă-nchid ochiul,
        te strivesc în pleoape,
dacă respir, te-mping în aer,
neoglindito peste ape
tu, dulce vaer.

Ah, vine norul şi mă şterge
cu un burete foarte rece,
Rămîn ce-am fost, un tron de rege
din care ai plecat de mul...

Din această carcasă

Din această carcasă de cal îmbătrînit
înainte de vreme,
un suflet de licorn ameţit
îşi scoate-o potcoavă-n poene.

El încă visează îngenuncheat
ca-ntr-o tapiţerie medievală
o domnişoară cu chipul brodat
în pală betealã...

El încă mai tremură, cînd răsare
luna pe lume virgină, –
lung, străveziu şi-n alergare
pe zăpada regină...

Vai, nechezatul dogit, i-ha, i-hav...
şi-aceste fîşii risipite de ceaţă,
ale carcasei sunt, de cal mult bolnav
în care aiurează de-o viaţă.

Mult vechii de romantici...

De ce nu m-aş putea uita înfiorat
la braţul tău suav, cînd dormi,
atît de bine tu mirositoareo,
cu ochi închişi, enormi.

De ce n-aş crede că vin zeii
călări pe lungi miresme
ca să-şi depună umbra lor
la tine peste glezne...

De ce n-aş crede că exişti
tu ce respiri în unde,
tu singură, văzuto doar cu ochiul
triunghiular, din frunte.

Într-o mare de plasmă

Într-o mare de plasmă
se balansează o pasăre.
Ea care este a aerului, – acum
în altă stare, în altă culoare,
în altă mişcare, – acum
trebuie să fie cu totul alta, acum.

Lipseşte greutatea, dar lipseşte
şi viteza, şi plutirea...
Se zbate pasărea într-o mare de plasmă
ca să-şi păstreze graniţa aripii
şi firea.

Poate că această stare nu va mai trece
niciodată,
poate că pasărea va rămîne definitiv
în plasmă
şi poate
că înfioratul meu creier gînditor
va rămîne mereu locuit
de această fantasmă.

Noroc! îţi spun ţie pasăre măiastră.
Fii curajoasă gîndire!
Şi nu te speria, creier al meu cercetat
de mîhnire...

Potcoavă

Nu mai emiţi nimic,
nu mai primesc semnale
ori poate nu mă mai gîndeşti,
ori poate tu l-ai şters dintre vocale
i-ha, i-ha, la vechi caleşti
pe calul dumitale.

Nu te mai culci peste timpanul meu,
nici goana ta nu-mi mai atinge
ceru-ncărcat de nouri, greu,
i-ha, i-ha, peste meninge
mereu mi-aleargă-un cal, mereu.

Şi mă deşir de dor, şi mă deşir de lene,
de lenea de-a privi-n afară,
de dorul de-a mai prevesti o vreme,
i-ha, i-ha-n această ţară
a cailor ce-mi calcă pe antene.

Nelu Generalu

lui Adrian Păunescu

Cînd te-ai iscălit cu creta pe un pod
inimă,
cînd ţi-ai zis tu ţie, Nelu Generalu?
inimă...
Cum de te-ai destăinuit la lume
inimă,
şi de ce ţi-ai zis tu, Nelu Generalu
inimă.

Trece trenu pe deasupra ta
inimă,
pe deasupra podului
        pe care tu l-ai scris
inimă.
Eu mă duc cum stau înscris
        într-o fereastră
inimă,
ah, într-o fereastră de lung tren
inimă.

Scrisă, tu rămîi de cretă pe un pod
inimă...
Nelu Generalu, tu rămîi pe pod
inimă,
şi în urmă trenuri, lungi,
        prelungi şi grele
inimă...
au să treacă peste tine,
        au să treacă peste tine
inimă...

Sublimul static

Tu îmi adaogi aerul respirat
de frunzele plămînilor mei, Alcor, –
de stejar condamnat
să fie om mişcător.

Ce plimb pe tine, nu-i vederea
şi nici imagini, nu imagini.
E poate numai liberă puterea
de a te face fără margini.

Timp eşti, timp lent gîndire
cu aură plutind lividă...
Eu mi-am oprit deasupra ta,
azi mi-am oprit
inima mută, piramidă.

Înfiinţare

Se înfiinţează osul regelui.
Se înfiinţează locul ochiului.
Ninge, Doamne, ai tu curajul
cît eşti de mare, să calci pe zăpadă?

Noi stăm întinşi peste ramuri.
Fără să fim verde, desigur,
noi nu am nins.
Nici n-am plouat, nu, nici n-am plouat.
Nu sunt nori pe cer. Dacă-i vede cineva
şi ni-i declare.

Tăcerea se duce în natură.
Ochiul meu are dinţi, el este o gură.
Piatra are flacără, ea este o arsură.
Nimeni este de faţă dacă nimeni
poate fi de faţă.
Are gură, ninge, are dinţi,
frige.

Scurtă Baladă

Numai fereastra ta nu se stinge, nu.
Singură sus, lîngă cer, orbitoare,
ca un ochi mă fixează cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Numai arborii tăi nu-şi pierd în iarnă
frunzele verzi, pieritoare,
cînd trec cu ninsoarea sub ei
bolnav de vini imaginare.

Nici cîinele tău schelălăind
printre maşini,
cel cu patru picioare,
nici el nu mă latră cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Nici faptul că exist şi tu o ştii
nici faptul că sunt, nu te doare,
cînd invizibil mă agăţ de cuvinte
bolnav de vini imaginare.

Hai judecă-mă, hai pedepseşte-mă
cu nepăsarea ta, oarecare,
din ce în ce cum sunt mai bolnav
de vini imaginare.

Dinţi

Ne bucurăm pentru că bate vîntul,
aerul repede,
copil, copilule, dragule, existenţă...
Din nenimica vieţii noastre
înflorim un mit,
o caretă, un flacon cu esenţă.

Respiră tu cît vrei să respiri!
Eu stau numai ca să te miros.
Nuntă fără de miri
îmi este fiecare os.

Trăiesc numai şi numai pentru tine
ca să fii numai lîngă felul meu de trup.
Eu sunt un dinte şi am ciolănime
în rîsul trist al botului de lup.

Frumos eşti calule!

Cum merg prin acest oraş
locuit numai de tine,
sus pe dărîmătura zidului
cu iarbă plouată,
un cal mi se-arată păscînd lumine,
inima păscîndu-mi, un cal se arată.

Frumos eşti, calule, arătare, vedere.
Sufletul meu rău încă ar fi
pe şaua ta, de-a-ncălare-n putere
o, temperatură şi iute bătaie!

Să stea ploaia să înceteze!
Cărămidă nouă, cărămidă nouă!
Sus, tot mai sus,
Excelsior!

Vederea aceasta e relativă ochiului meu

Eheu, ţipă gîndul.
Taci dracului, i-am spus ierbii verzi.
Pierzi totul, i-am spus.

Vor înceta aceia care pot să iubească,
domnească va fi aşezarea ta între morţi.

Secunda aceasta e relativă
orei
pe care ţi-o atîrni între ţîţe.

Taci dracului, i-am spus.
Dar ea n-a tăcut.
Ding şi dang ar bate ceasul,
dar i-am smuls limbile
şi clopotul
şi l-am lăsat mut.

E relativă vederea, eu mă pregătesc
să-mi smulg ochiul
şi să-l dăruiesc acelei umbre cu aripi
să stea pe el să-l încălzească
        ca o pleoapă.
Taci dracului, i-am spus ochiului
în tine pasărea este moartă.

Ziceţi

Înconjurare de nori, papilă vehementă.
Tu care guşti osul proştilor,
praştie corosivă,
inimă în puşca oştilor.

Os ca o ţeavă, urlînd
“O” – literă dacă eşti literă.
Astăzi eu mă mut din “sunt”.
Ce poveste!

Bineînţeles că nu rămîne nimic.
Cei doi-trei care au depus mărturie
pentru fier şi pentru zinc
nici ei n-au să mai fie.
Ce poveste!

Lent şi lung şi greu şi grav.
Uite aşa după ce nu mai sunt de faţă
în pămîntul concav
va fi cuvîntul paiaţă.

Ce poveste!
Este
a fost mîncat
de către nu este.

Ausweis

Scot sîngele ştampilat la vedere.
Mi se dă drumul.
Scot osul sculptat la vedere.
Întîrzii o secundă,
dar mi se dă drumul.

Scot îndurătoarea limbă vorbită,
– la vedere.
Dicţionarele sunt pregătite,
aşa că mi se dă drumul.

De ce vrei să treci,
m-a întrebat moartea.
Sunt liber, i-am răspuns,
aşa că nu am chef să-ţi răspuns.
Ea a stat un timp descumpănită,
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate ştampilele.
Dacă vreţi să ştiţi
eu, unul, sunt în ordine,
mie mi se dă drumul.

Lepădare de copii

Lepădare de copii sunt cuvintele
de aer aripile.

De dulcele miros al mirilor,
de mărturie patrafirelor.

Smulgere de limbă este
prea frumoasa mea poveste.

Somnolenţă

lui M. N. Rusu

Vîntule, falus de aer,
norilor, voi foste cărni,
azi e linişte deplină,
Doamne, în cazărmi.

Azi nu bate frunza sumbră
peste puşca ruginită.
Nici sub nouri nu se-arată
ziuă, oră şi clipită.

Timpul stă în odihnire
inima-ncetează, da.
Trei picioare, şapte braţe
are somnolenţa mea.

Scriptură

Să ieşi în afară, să nu mai fii,
să nu şi nu,
ca şi cum nici n-ai fi fost.
Efortul şi munca de atunci şi de acu,
e pasăre fără zbor, fără rost.

Bătrînul doarme-n risipire.
E pescuit de sub pămînt
de undiţele din nadire
ale copacilor planînd.

Ceva din carnea lui se face sevă,
şarpe şi măr;
un fel de-a fi Adam şi Evă,
hrană goniţilor din adevăr.

Eu cred că da

lui Al. Ivasiuc

Se poate, vă spun vouă care veţi fi
credeţi-mă, se poate
a trăi şi a iubi
înaintînd pe patru roate.

Sfera asta nu e sigură, vă spun,
să ne facem roţi la gîndire,
imediat şi acum
şi la “a fi, fire”.

Mai devreme sau mai tîrziu
vor veni să vă spună Nu
piramidele din pustiu
ale lui tu.

Faceţi-vă roţi ca să puteţi merge
pe această lege.

Cîrciumă veche

Bere neră şi greţoasă şi gheţoasă
şi mai jos tavanul tras de fum
şi podeaua mesii, foarte joasă,
şi-un alaltăieri fiind acum.

Din departe se aude dingul
al statuilor ieşind din ceas,
ciolănoasele olane, zincul
care peste case au rămas.

Beau cu ghiorţ şi-aud vorbire,
berea neagră-mi curge peste barbă.
Trupul tău iubitule-n oştire,
de atîta vreme este iarbă.

Cal aş vrea să fiu, centaur, inorog,
să m-aplec pe tine flasc,
la un zeu al morţii cînd mă rog
şi în timpul rugăciunii, cînd te pasc.

Fior de înger negru

Vine noaptea, se-nvîrteşte
verbul înghiţit de peşte, –
marea ce mîncat-a sare
de din inimă îmi sare.

Pune-mi-aş sărutul meu
pe sandaua ta sunînd,
rafie să fii tu astăzi
legînd gîndul
legămînt.
Eu sunt pasul tău ce merge.
Trupul meu e pasul tău,
zeu alergător prin oră,
mîndrule, cel tu şi rău.

Numai o clipă

Numai o clipă, spuse aerul
păsării care zbura
Numai o clipă, lasă-mă numai o clipă
să nu fiu de faţă cu dumneata
Numai o clipă, numai o clipă
spuse inima sîngelui care venea
Numai o clipă, numai o clipă
lasă-mă singură de dumneata
Numai o clipă, numai o clipă
i-am spus morţii care rînjea
cu roşii buze, cu albă dantură,
cu tu şi cu *A*
Lasă-mă numai o clipă
întîrzie numai o clipă
i-am spus celei care venea
Dar ea nici o clipă
n-avu vedere
nici pentru mine
nici pentru putere
căci se grăbea
se foarte grăbea...

Sete

Se dizolvă în mine, încet,
chipul tău de piatră solubilă
o, tu, dansînd un menuet,
pururea nubilă

Mă vor bea cîndva, zeii
şi vor simţi în mine gustul tău,
cîndva, cînd întomna-se-vor teii
de sete şi de rău

Dar încă mai ninge, încă mai ninge
cu tine în mine rămîn îngheţat
...suavă meninge
şi somn tulburat.

Cu urechea sîngerîndă

Behăit de capră trupul tău
mi l-ai ridicat în loburi
ca să-mi fii cercel mult greu,
roabă, romburi

Pur auz, pură surzie
şi nici cîntec şi nici gînd
Doar atîta mi-ai fost mie
“S” din “sunt”

Cu urechea sîngerîndă
de un sunet, de un aur,
cap al şaptelea cu blîndă
limbă-am fost – dintr-un balaur.

Poate că ochiul meu verde

Poate că ochiul meu verde
ţi-a căzut din zbor în palmă
în preadulcea ta mireasmă,
odioasă doamnă.

Hai cu ţîţa ta cea caldă,
stai pe el ca pasărea,
pînă cînd îi amorţeşte
în născare aripa.

Eu sunt orb, el cu vedere
va zbura din sînul tău,
doamnă ce eşti la putere
astăzi peste văzul meu.

Lăsare

Las să plece damful cel al respirării
şi scuipatul clipei şi ding-dangul orei
întocmit să-mi sape fiecare
gaură de somn plutindei, aurorei

Poate că se şi mai dezaxează
sfera asta împuţită, viermuită,
care înlăuntrul său se înnoptează
cu reci păsări, da, iubită!...

Să împingem sfera, să împingem
tot de sus în jos preaalbul
fulg al inimii pe care-l ningem
în căscatul bot cel ţine calul.

Deci, iha, iha, ei sunt
însetaţi şi fără verde
cal cu om pe el, pământ,
cu pământ cu tot se pierde.

Legendă

lui Fănuş Neagu

Trece o aripă deasupra
cît aproape toată vederea de mare.
Urlă iarba şi şoarecii de cîmp,
plesnesc în sudoare cristalele de sare.

Inima balansează pînă dincolo,
şi tu nu eşti la subţioara mea.
Cîmpul se înclină cu o lumină,
lovit parcă de-o stea.

În cealaltă parte, oraşul se ridică
vertiginos la nori, la peana
aripei care lung, trece
peste biserică, Ana.

Se surpă turla, zidul se crapă de ziuă,
tu unde eşti nezidito?
Oraşul te-o fi zvîrlit şi pe tine în sus
în aripa care-am văzut-o...

Şi adevărată, – şi jucată

lui Virgil Duda

Ochiul se face frumos sau urît
de după ideea de dedesupt
Timpul se face de semizeu
dacă “tu” îl iubeşte pe “eu”

Se întomnează, cad frunze,
trec animale lehuze,
trece natura absurdă, natura
arzîndu-mi cuvîntul şi gura

Eu sunt o piatră-n strigare, o piatră, –
un înger eu sunt, care latră
o dată
şi încă o dată
şi încă o dată...

Dulciferarea legii

Eu nu te văd, ci te imaginez într-una
şi nu te-aud, ci te murmur, te cînt
Te-mpodobesc pe tine stăpînă, stăpîna
vieţii mele şi vieţii lui “Sunt”.

În teritoriul ochiului meu violent,
îţi ridic palat albastru de cuvinte,
însumi prin însumi, – curent
electrocutat nu se mai simte.

Las această clădire de vid
locuită de fantome de flori,
oglindită-n al vorbirii lichid
şi în fiori...

Micşorare

E vederea ta o muscă
şi auzul meu pitic
Inima îmi e moluscă
tu, nimic

Mă usuc pe plaja minţii
cum de aer o icoană
cum odinioară sfinţii
stînd în strană

Şi rămîne doar un scaun
de din lemn cioplit cu ifos
Ah, doresc să vie-o boală
vre o ciumă, vre un tifos
şi să mori căzînd din aer
chiar la mine peste stern
şi să mă cuprind-un vaer
fără lacrimi şi etern.

Din nou, noi

Bun, dar cu noi cum rămîne?
Ei au fost mari, tragici, sfinţi...
Ei au mîncat pîine,
părinţilor noştri le-au fost părinţi

Dar noi, dar cu noi?...
Lor le-a fost frig, au pătimit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit şi s-au nemurit

Noi trăim, cu noi cum rămîne?
S-a hotărît ceva? S-a hotărît?
Cînd anume şi ce anume?
Suntem, dar ne este urît.

Ţa-ţa-ţa, căpriţă, ţa!

Clempăn osul şi ciolanul
şi izbesc luna cu anul
Calcaneul mi-l înfig
unde este cel mai frig

Ţa, – ţa, – ţa, căpriţă, ţa
Behăito, draga mea
Dau şi eu cu mine-n tine
şi cu verde-n albăstrime
Vine norul şi ne plouă.
Noroiere, negre ouă

Ţa, – ţa, – ţa, căpriţă, ţa
rogu-mi-te nu călca.
Tu spargi gălbenuşul rege
poate numai peste lege
de nu zbiară nimenea
ţa, ţa, ţa, căpriţă, ţa.

Stare

Tu nu eşti. Eu nu sunt.
Aer şi pămînt.
M-aş înclina, te-ai retrage
în beregata unui leu care rage.

Ah, ţinîndu-ne de mînă, –
suavă şi fără de trenă stăpînă,
am merge, am pluti şi am merge
peste această lege.

Nu aşa că nu mai ştii
        cum îmi arată chipul?
Val verde lingînd nisipul...
Adu zarurile să-l tragem la sorţi!
Mă tem că de o veşnicie de oră
noi suntem morţi.

Asasinare

Lapte de dihor supt în scorbură,
pietre albe, tocite de rîu,
şi tu călare pe inorog, vergură,
şi panglica trupului meu – frîu

Nu se-nfioară nimic. Statică stea.
Fiecare literă are fiinţe
în ea,
şi nefiinţe

Să-l omorîm cît mai repede pe A,
să-i eliberăm pe închişii lui.
Dacă poţi, dumneata
bate-i în strigare un cui.

Se trece ora. Începe ploaia.
Se ridică zorii şi se aude
cum behăie oaia.
Mai repede... pînă n-ai mîinile ude.

Era cu neputinţă să le fie foame

Stăteau cu maxilarele deschise
şi pline de pământ,
chiar şi rădăcina ierbii
le trecea prin coaste
Această neînvingătoare oaste
cîndva-şi zisese sieşi: sunt.

La fel şi pomii cu frunze verzi
ei stau umpluţi cu aer între ramuri.

Ea mi-a spus

Mi-e rău îmi vine să cad jos
dacă vrei să mai fii tu însuţi
o, bradule frumos
înverzeşte-ţi plînsu-ţi

Degeaba ai dans în articulaţii
eu sting luminile, le sting
interioare spaţii
ce în căldura toridă ning.

Nu eşti timpul, nu este vremea ta
n-ai martori pentru suflet,
pentru destin
ca niciodată tot ce e acum, era
mîncat de un trecut hain.

Este atît de înfometată amintirea
încît mănîncă orice şansă de prezent;
e zeul beat iar umilirea
îi este regent.

Se uita cu ochii negri

Se uita cu ochii negri
sau cu bile se uita,
sau, cu valurile mării,
pasăre la dumneata
Pe sub zborul dumitale
cu ochi negri se uita
prin atîta mult de aer
şi prin încă altceva;
pasăre la dumneata,
cînd zburai fiind în viaţă
şi cînd dînsa te vedea,
pasăre pe dumneata
şi pe încă cineva.

Globul

Şade piatra, se sculptează
Cu lumina din amiază.
Şade iarba, se-nverzeşte
de crivăţul ce descreşte.
Şade mîna, se-ncingează
cu cinci degete mult trează,
şi piciorul şade lung
roata mult invidiind.
Toate astea însă stau
pentru că nu sunt: erau.
pe un glob care nu stă
ci se-nvîrte şi aleargă
şi nu ştim unde aleargă...

Feluri

Numai o idee rece
se cuprinde de cîrcei,
numai şapte, opt şi zece
n-are urmă-n ochii mei

E privirea dinlăuntru
gălbinoasă ca şi untul
şi greţoasă cum e zborul
care l-ar zbura dihorul

şi-mpuţită de mirosuri
coronată de miresme
de reci oase şi de osuri
alergate mult în glezne

Noi nu suntem. Ce arvună
şi ce stare mult prea bună
de a fi soi de mîncare
la un bot căscat, de zare

Vine împăratul însă
şi lasă mîncarea plînsă.

Obedienţă

Cu gînduri fără pace şi inteligent
salvat de clipa lăbărţată
pe care o numesc prezent
întîia dată, înc-o dată

muşc din tăcere, cu un dinte
prea smălţuit ca să îmi fie
al foametelor drag părinte
şi-al dragi femeilor, o iie

Cînd văz cum trece păsăretul
triunghiular şi fîlfîind
şi-auz cum urlă din gornetul
lehuz, un aer trimbulind

şi vechii prieteni nu mai sunt
decît o vagă-nchipuire
şi-mi cîntă pe acest pămînt
popimea numai “deus irae”

numai atunci, numai acum,
numai cîndva, ce-a fost odată
cu spiţă lungă şi de fum
la crivăţ poate voi fi roată.

Cîntec [Ciolănoasă-mi sta vederea]

Ciolănoasă-mi sta vederea
ca şi cum ar îngheţa
o ninsoare pe puterea
doamnă, doar a dumneata

Dacă mergi se mişcă lumea
dacă stai se naşte oul
Se repetă astăzi ciuma
a urechilor – ecoul

Rupe-mi tu ce este rupt,
Curcubeul, beul, eul
Doamnă veşnic dedesubt
îţi sărută talpa zeul.

Cîntec [Mă învelesc de frig într-o speranţă]

Mă învelesc de frig într-o speranţă
cum se-nveleşte soba nou zidită
în reliefuri de faianţă
cu focul pururi logodită

Nu pune mîna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înţelegi nimic
stimată doamnă-domnişoară
din frig.

Ci vino cînd nu merge nimeni,
cînd nu avem picioare, vino
dar mai ales cînd voi fi orb,
lumino.

Zbor lent

I se apropiau ochii unul de altul
la fel de încet şi de timid
cum se apropie adîncul de înaltul
gîndit, de negîndit

Vedeam ce poate vede
        doar urechea de măgar
sau cea de iepure mult lungă,
un fel de văz cam sunet şi neclar,
un fel de stare demiurgă

în care aerul era pe bani
mult scump, mult pe plătite,
în care timpul pe cartele-n ani
dăduse grade la clipite,

în care-abea dacă trecea ceva,
în care cel mai mult costa o clipă
iar pasărea pe cînd zbura
nu da vreodată din aripă.

Tot universul nostru era albastru şi gol

Tot universul nostru
era albastru şi gol
iar noi retraşi
în bulgărul numit pământ
viaţă eram deasupra şi la subsol
murind, murmurînd

Viii şi morţii viilor
unii într-alţii şi unii peste alţii...

Tot universul nostru
era albastru şi gol.
Locul pe care-l ocupam,
cei vii şi cei morţi
repede se ghicea sau domol
luat în neştire; sau tras la sorţi

Noi ne ţineam unii de alţii
Viii şi morţii.

Cîntec [Stau înfăşurat în ora]

Stau înfăşurat în ora
neamîndurora,
nici nu calc pe piatra
binecuvîntata,
nici nu zbor la norul
pururea altorur...

Strigături

Ce-ai de gînd cu tine, fă,
subţire şi galbină,
prună mult şi paltină
icoană şi datină?...
Vrei să fii tu rază, tu
groasă cum e mugetu
bătrînă ca taică-tu
şchioapă
slabă?...
Ca şi geana maică-ti
ca şi i dintr-un a fi?...
Ce-ai de gînd cu tine, fă,
măduvă
de văduvă?...
Inimă de viperă
vrei să fii, tu, liberă?...

O, şi cît de mult

O, şi cît de mult fuseserăm noi doi,
aproape înecaţi în lac,
insuportabili de nefericiţi;
de foame
umbra păsării mîncînd-o.

Pasărea verişoară

Deşi nu eşti frumoasă
cum este piciorul meu
pe care-l ţin întins sub zborul
păsării verişoare cu ceea ce sunt;
Deşi miros ca şi cum aş fi iubit,
deşi îmi bat în timpane
prietenii imaginari,
deşi viaţa mi s-a dus dracului.
deşi locuiesc pe suprafaţa unui ou
deşi fără tine nu mai pot a trăi de fel
deşi cad cum cade lumina,
deşi sunt apt de tine,
de ea...
Fîlf, pasărea zboară
deşi, fîlf, pasărea zboară...
Rugaţi-vă de mine să răsar,
fîlf, rugaţi-vă de iarbă să fie verde.
Fîlf, fîlf,
ce aer, Doamne!...

Îmbracă-te în trupul meu

Îmbracă-te în trupul meu,
aceasta a fost respirarea...
Eheu,
ce rotundă e zarea!
Ea e alergată de cai
cu coamele-n vînt
Eram şi erai
necuvînt...
Au fost şi erau
vor fi
tandru balaur
cu cap de i
Tandru, balaur
monedă de aur
într-un coclaur...

Unde ciolanele

Unde ciolanele ca anii
sunt lungi, sunt lunge
în carnea ta cea sîngeroasă
demiurge...
Tăiatule cu un cuţit
Înfipt în tine pe la spate
cînd coboram în infinit
turma de oi mirate...

Stare

Pînă la urmă cade sub inimă
alunecînd de pe ea, – o mască sonoră.
Carnea străvezie a orelor
e mai pietroasă, cu fiecare oră.
Linia frîntă de fulger pieziş
ia focul privirilor goale.
Totul se trage-n jurul meu, înapoi
în largi şi reci rotogoale,
        şi rămîn drept –
        (e un fel de a zice)
drept ca firul de plumb spînzurînd
la muchia roşie, nezidită
a unui singur şi singur gînd.

Cărămidă arsă

Se naşte vorbire ca şi cum
ar trebui să fi fost scriere.
Mîna străveche o ţin acum
bătută într-un cui
de cuneiformă.

Nu te sparge cărămidă arsă.
O să te citească şi pe tine
cel care nu s-a născut azi-noapte,
mîine noapte,
altă noapte,
altă pururi altă noapte
cînd desigur nici n-o să mai fie noapte,
ci un soare fix, nemergător,
ne va sta bătut în mijloc
la un cer din viitor.

Ecou

Bat un cui în palma stîngă,
pun şi-o scară ca să-ajung
O să plîngă, o să plîngă
calul nibelung

De ce baţi un cui tu, frate?
Chiar în palma de din stînga
orele mult mai pătrate
îmi lungeau fiinţa, lunga

Răstignirea doar o dată
s-a fost petrecut în lume
De ce vrei suavă fată
galeş s-o repeţi în nume?

Cavalerul

Tu eşti atît de obosit încît
de peste tîmpla ta reci zale
mult zuruind decad urît
spre gura dumitale

O tu ţi-ai pus armura sus.
De ce tocmai pe chip?
De ce zîmbind, de ce sedus
şi aur şi nisip?

Ce- aveai să spui de mult ai zis
Azi, nu se înţelege
că trupul tău frumos ucis
ne este nouă lege

Chiar nici vremea

Cum nu mi se-ndoaie doamne
mult prea lunga mea privire
şi nici osul ros de vînturi
ruginit într-o oştire
Chiar nici vremea, nici gîndirea
nu se-nclină, nu se pierde,
înde tine mult păscut-o
iarbă verde

Îţi apar un cal fireşte
căci deasupra mea un zeu
de-a-ncălare şi de-a fuga
mă aleargă către Eu.

Moartea dintre Da şi Ba da

Şi osul se învîrteşte în încheietura sa
cum amintirea în creierul meu
cum zborul păsării în maică-sa.
Adică-n ou pictat. În curcubeu

Eu zic da, ba da zici tu
mai bine mirositoare
U, cît te-am fost iubit eu, U,
cum zborul de albine o floare.

Decade ora jefuită din ceas,
buzunărită din secundă
Numai tu, numai tu ai rămas
nepescuită şi undă

Zici tu deci pe “ba da” mai tare?
Piatra, deci stînca.
Murmurul tău, canare,
cercel mi-e la urechea mea, stînga.

Numai aici se poate produce o crimă
între alb şi mult prea alb
între crini şi între crină
între săritură şi salt.

Ce salţi, m-a întrebat salcia.
Pe mine însumi, i-a răspuns mama
în timp ce-şi băşica de săpun albia
frecîndu-şi copilul – Osana!

Mit

Incapabil să pierd
inapt pentru fire,
alerg
în neştire.
Foarte greu mă primesc
să fiu cum sunt.
Locul ceresc
e sub pămînt.
Iar pămîntescul
mănîncă de foame cerescul.

Pasăre

Eu o iubesc, dar ea nu ştie;
mult prea copil, mult prea copilărie
rezidă-n trupul ei de lapte
şi în frumoasa cifră şapte
şi în frumosul brad ninsos
şi-n mult prea albul, tandru os,
şi în prea multa reverie
care mi-a dat-o astăzi mie

Eu dorm, visez un bot de cal,
un trup suindu-se aval
şi nu vreau să mă mai trezesc
nici pământesc şi nici ceresc

Ah, lasă-mă, ah, lasă-ne
să fim o pasăre.

Arme

lui Dan

Ai văzut tu nenorocito vreodată
sticla spartă căzută din rame
a unei icoane
a unei icoane
de moarte mirată?
Ai spart tu cu mîna ta de carne
ţeava unei puşti, a unei arme
Doamne, a unei arme?

Pahar umplut cu obuze, cu gloanţe
... al unei arme...
Nu, sigur că nu
nenorocito, făcuto din carne
Nicicînd n-ai să poţi să-ţi azvîrli
inima din tine
inima din mine

Nicicînd, vai nicicînd n-ai să le tragi
cum trase sunt în morţi
gloanţele din arme.

Animal

Animal cu trei, cu patru
foarte trist şi idolatru,
pentru cinci şi pentru şase
dintre cifrele rămase.

Animal cu alb, cu roz
stînd cu timpu-n dinţi neros
pentru galben pentru verde
risipit într-un alb cer de
animale lungi de fier
de argint şi de eter
care te adorm pe cînd
trei şi patru-ţi dau prin gînd.

Doi cai

Cer alb cu stele negre am visat,
verde pămînt cu iarbă neagră, dură,
şi-un foarte tandru nechezat
care ţîşnea din gură-n gură

Cer alb cu stele negre, lungi
prelungi ca nişte gene...
Pe tine, iapă, printre lunci
şi prin poiene

Şi ierburile negre-n vînt,
dintr-un pămînt
        mai verde ca smaragdul...
Tu erai alta, nechezînd,
eu, eram altul

Fel

Am dreptul să am şi eu femeia mea.
Ea are dreptul să aibe aripi plutinde.
Plutirea are dreptul să fie sub o stea,
stea cu un corn şi cu un dinte

Ni se face foame, mi se face de băut,
mi se face de a fi, de o fire, –
paraşută este trupul nostru urît
scoborîndu-se în iubire

Cădem repede, cădem încet,
în dulce, în acru,
în spirt, în oţet,
în maşină sau în fiacru

Cine cade, – domnule, doamnă, –
frunză este dintr-un fel de toamnă...

Iar nu barbar...

“Sunt fericit că m-am născut om iar
nu animal, bărbat iar nu femeie,
Grec iar nu barbar...”

Cînd starea ierbii se face verde
încît pare a vorbi
îmi pare rău şi jale îmi este
că nu sunt grec.

Cînd se împodobesc în jurul seminţelor
merele cu divina carne de măr
şi vîntul le face să fie rotunde,
îmi pare rău şi mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd trece şi gerul cel mare
acoperindu-ne cu domnia sa,
lăsîndu-ne să-i fim numai umbră
orbitoare
totdeauna numai dedesubt zburătoare
cum peştii din marea cea mare, –
îmi pare rău şi mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd sunt, cînd exist
cînd de acestea două nu-mi pare rău
mi-e jale că aş fi putut să fiu grec
dar nu sunt.

Numărătoarea

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este numărabil
Plouă doamne şi transformi în noroi
sufletul meu de cîmp arabil

Numărătoarea începe cu doi
Unul nu este şi nici nu există
Pămînt amestecat cu apă, noroi
se numeşte cu vorba cea tristă

Numărătoarea începe cu doi,
dar, şi sfîrşitul...
Plouă peste infinit. Murdar de noroi
sau, născător de noroi e infinitul.

Proces

Credeam cuvîntul bine spus
menit că este
cam totul să ne spună,
tristeţea doamnelor aceste
din urmă.

Credeam că noi putem fi achitaţi
la lung procesul frunzelor
şi fraţi lehuzelor.

Nu, totul un miraj a fost, mirajuri
şi trup cu vine
sînge în franjuri
al celui ce vine.

Cîntec [Cînd văd limacşii mi se face scîrbă]

Cînd văd limacşii mi se face scîrbă
Desigur, cînd mă vede zeul
se-acoperă cu bolta hîrbă
ferindu-şi iambul şi troheul.

Dar cînd îl vede şi pre el,
cellalt cu mult mai mare, –
se-acoperă cu piei de miel
în turma din-nserare.

Se-ntoarce şi se face melc scîrbos
mult mai prejos decît cuvîntul
E-o moară ce se-nvîrte fioros
cînd bate vîntul...

Merg blînd

Merg blînd; stau leneş;
ochiul îmi emană reci vederi
spre caii numai care
îi călărisem ieri

Dorm nu ca să visez
coşmare mult luxoase
în care carnea-mi zboară
fluture de pe oase.

Treaz stau nu numai
ca să te ştiu pe tine
nenumăratule, mort mult
în racle de lumine...

Din cînd în cînd

Din cînd în cînd nu mai vor să fie
ceea ce sunt
nici animalele de pe pămînt.
Piatra mumă naşte numai piatră băiat,
albina care pre regină o a mîncat
naşte numai trîntor.
Copacul nu mai dă fructă,
ci se zbate, se luptă
împotriva unui vînt ce nu e,
Cerule!
Ah, cerule!

Dacă soarele n-ar fi şi el muiere
ca să aştepte, ca să aştepte.
Dacă razele lui n-ar fi muieri
strălumine, deştepte...

Din cînd în cînd nu mai vor să fie
ceea ce sunt
lucrurile şi fiinţele ce au fost,
ci ele vor să fie numai şi numai
erînd

Uneori

Mă visez în sala tronului
în cap la masa cea lungă
a cinei celei de taină
şi bînd.
Roabele, patruzeci la număr
pe bezna nopţii şi strigate de mine
cu strigăt,
au venit şi-şi piaptănă părul negru
iar eu
la flacăra pieptului
coborît de sus în jos pe şuviţe,
        pe plete, pe coamă
mă luminez.
Şi-n tihnă rea
îmi beau paharul
cînd roabele patruzeci la număr
se piaptănă
şi duhul electronului mă luminează.

Rîsul

Lovit e zeul, trist, şi urlă
El are multe braţe, însă,
picioare numai două.
Urletul zeului nu este urlet
decît atîta vreme cît e ţeapăn
şi răzimat cu talpa de pămînt
Ha,
zeul de-a-ncălare rîde.
Este tristeţea de-a-ncălare.
Aceeaşi moarte rea cu ochi magnetici
pe care zeul o urla
        cu talpa stînd peste pămînt...
La fel de trist cînd e-ncălare
la fel urlînd dar de-a-ncălare
de tropăitul sacadat al calului îmi pare
că zeul rîde.

Cîntec de încurajare

Aşa cum ţăranul se urcă cu tălpile
pe oalele arse
ca să le dovedească
rezistente şi de încredere
bune, la vînzare, –
îmi culc inima peste cuvinte
ca să le vădesc de nerupt
şi zic:
încurajez femeia să nască,
iarba o încurajez să fie verde
încurajez soarele să răsară!

Zvon

Fiarele înainte de zori
îşi scutură de pe sine tandrele putori,
damfurile, izurile,
pătratele, prizmele.

Răsare obişnuinţa, legea, idolul
nenăscutul, vag-plodul.
Este neliniştea care vesteşte
fiecăruia în singurătate că este.

Adică sudul,
adică nordul.

Plod

După o vreme de sterpie, vine-o vreme
cînd însuşi timpul rămîne gravid
cînd însuşi anul devine viermănos
        ca brînza
mîncată de zeul cel pofticios.

Sunetul pasului muierii mele
face băşici,
fiere gravidă de fiere
verde furnicat în urzici
şi tu fermentaţie,
înmulţire a sinelui, naţie.

Spleen

Ca şi ouăle din puică
eu rămîn în tine, muică,
tu, cea care pururi cloşcă
m-ai luat ca şi o ioşcă
şi tot stai cu dumneata
peste umilinţa mea.
Şi mă ţii pînă la paşte
ou pictat – un fel de moaşte
neciocnit,
şi nepupat
neiubit
şi numărat.
Dacă tu m-ai lepăda
cum ar trece clipa rea
ora bună, luna bună
anul care te îngînă.
Dar eu stau şi nu mă naşti
tu te plictiseşti şi caşti.

De dragoste

Ea stă plictisită şi foarte frumoasă
părul ei negru este supărat
mîna ei luminoasă
demult m-a uitat, –
demult s-a uitat şi pe sine
cum atîrnă pe ceafa scaunului.
Eu mă înec în lumine
şi scrîşnesc în crugul anului.
Îi arăt dinţii din gură
dar ea ştie că eu nu rîd,
dulcea luminii făptură
mie, pe mine mă înfăţişează pe cînd
ea stă plictisită şi foarte frumoasă
şi eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de de sub ceresc.

A mea

Singuratecă ea mă aşteaptă
să-i vin acasă.
În lipsa mea ea se gîndeşte
numai la mine,
ea cea mai dragă şi cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă şi spală tot timpul podeaua
pînă o face de paisprezece carate
şi tocmai să calce pe dînsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mîna ei
şi atîrnă pe dînsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la uşă-n ecouri.

Ea îşi aşteaptă bărbatul beţiv
ca să-i vină acasă
şi degetele albe şi le mişcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ţine în boluri şi zeama acră,
părul lung şi negru
şi-l întinde de la uşă spre pat
să nu greşească bărbatul niciodată
drumul predestinat.

Nedemn

Nedemn de fericire
        am plîns cu frunze verzi,
neîncăput de toamnă am nins,
capră dulce cu trei iezi
şi un lup învins...

Fă-ţi tu pat din trupul meu
pernă fă-ţi din lacrima sărată
care-o plînge de-a-ncălare-un zeu
peste viaţa mea pătrată

Fie-ţi inima mea pată
roşie de sînge
şi interioară vacă
care te-alăptează, prunce...

Muiere

Ea era frumoasă foarte
amforă cu două toarte
viaţă lungă fără moarte
şi întreg lipsit de parte.

Ah, mi se făcea departe
Doamne, numai cifra şapte
cînd veneam cu patru roate
şi-nhămat aveam un şarpe.

Încercare de somn

Cerc – încerc şi tandră moarte,
tras în scoarţe pîn' la tîmple,
azi, nimic nu mă împarte
azi, ştiu tot ce-o să se-ntîmple.

Negru trag peste privire
şi alung din creier, nodul
ce-mi legase-n amintire
sudul Doamne, doar cu nordul.

Din genunchi rotula dublă
o fac pernă pentru tine,
oboselii care umblă
să adoarmă azi pe mine.

Miezul nopţii

Mersul tău tulburător
ca o amintire a adevărului
se desparte de mine
în această mare piaţă pustie;
numai eu şi miezul nopţii
bătem din inimă, un timp,
şi, după aceea, rămîn singur.

Ce tăcere, cîtă linişte...
Se-aud
cum cad ouăle copiilor
care devin băieţi,
ca o îndepărtată şi mirifică
ploaie de meteoriţi.

În noaptea asta
se sfîrşeşte copilăria împărţindu-se
în băieţi şi fete.
În noaptea asta
se sfîrşeşte tinereţea mea,
împărţindu-se
în dragoste şi speranţă.

Albastru de Voroneţ

Albastru cu cap încoronat,
cu albastru tăiş fulgerător,
pe albastru l-a decapitat
peste nor, sub nor.
Albastru fără cap, a căzut,
nu el bineînţeles, trupul lui,
din văzut deveni nevăzut
înaintea şi-napoia norului
Albastru cel mare, din cer
cel pe dinlăuntru şi pe dinafară
ţinea în echilibru sever
secunda dimineţii şi pe cea de seară.

B după A

Curge ca din nouri vorba
pre cînd plouă
şi stau păsările-n cuiburi
înteţite preste ouă.

Scot din mine aripa
şi cuvîntul, adevărul
care aer gros le este
susţinîndu-le din zborul

Iată, păsări zboară, sunt,
peste-a mea vedere,
iarbă verde, gras pămînt
hrană şi putere!

Rugare

Mai urît decît sunt
pot fi văzut
Mai frumos nu!
...mai sabie, da. Mai scut.

Altfel am pierde bătălia,
osul, artera,
glia şi norul
urîtul şi frumosul.

Dă-mi Doamne victorie,
ajută-mă să-mi înving duşmanii,
pielea de pe mine, marginea,
orele, anii.

Ispăşire

Vioară sunt învinşii şi copii
cu sunet dureros de dulce
cînd morţii vin ca vii
pe viaţă să se culce

Pat dublu ca şi doi
şi tu întunecare
de cîmp plouat, noroi
la-ntunecat de zare.

Hai tu, nechează-mi, tu
şi înverzeşte-te cu mine
Maică-ta şi taică-tu
m-alungă. Şi ce bine!

Somn

Nu mai apuc să mă culc cu tine
atîta nenorocită veghe
atîta insomnie, patule, vecine
îmi cîntă-n ureche.

Ce cîntec?
Greaţă de piatră borţoasă
de soare cu lumină-n pîntec
de gîndire ţestoasă

Dar eu ţin minte, prin ţinere de minte
vremurile împărate
cînd mugetul taurilor lăsa gravide
muierile din cetate.

Atît de mîndru ea mergea

Atît de mîndru ea mergea
şi-atît de galeş, singuratic.
Vedere mult prea mult-avea
albastru ochi al meu apatic.
Atît de tandru mirosea
cînd nara mea de bot de cîine
mult lungă o adulmeca
şi azi şi mîine.
Atîta viaţă amărîtă
stătea în ea mai rîsă-plînsă
atîta lapte de cucută
aş fi băut de doruri însă
ea s-a fost dus, ea s-a fost dus
doar de la mine
şi doar o vorbă nu i-am spus
în veşnicie.

Ce este

Cum se măr, cum se mărită, –
se ştie desigur, se cam ştie
Cum se ramură şi se umbră
şi cum se răsare, desigur
se ştie se cam ştie

Cum se piele cu bube,
cum se picioare cu umblet,
cum se nor cu ploaie
cum se taur, –
se ştie desigur, se cam ştie

Cum se moare
cum se foarte moare, –
se ştie desigur, se cam ştie

Măr, nu se ştie ce este,
măritare, – nu se prea ştie ce este,
taur şi *moarte*
nu se ştie, nu se prea foarte ştie
ce este!

Cîntec [Căzut în zăpadă şi stîlcind fără de voie]

Căzut în zăpadă
şi stîlcind fără de voie
arcele florilor albe ale lui Noe,
floarera albă de zăpadă
care m-a ţinut în ea
domnitoare, voevoadă,
floarea albă cea de nea, –
am căzut şi am stîlcit-o
deşi ea migra în sus,
deşi ea migra în sus...
Stalagmite, stalactite
deşi ea migra în sus
deşi ea migra în sus
...Într-o apă fiartă ea
ar fi fost o peşteră,
într-un ocean pe-o stea
ar fi fost o maşteră,
Ararat de piatră rea
Everest de piatră grea...
Am stîlcit-o, am stîlcit-o,
de din alb am dezalbit-o
de din rece-am încălzit-o
şi-am pierdut-o, şi-am pierdut-o.

Orga de apă

Minunatul joc de ape foarte reci
din grădinile de regi
izbucnind din scurtă ţeava
cea de fier
ca şi otrava!
...care dragă meştere
scrie-n aer peştere
care dragă sunete
scrie-n aer umblete...
Minunatul joc de apă foarte rece
din grădinile de rege, –
cînd se-opreşte şi cînd ţeava
îşi coboară-n jos octava,
nimeni, vai, nu o mai crede
că tot ce-a făcut fu vreme,
vreme udă şi jucată
care n-a fost niciodată!

Soldatul şi pasărea

– Eşti trist astă-seară,
îi spuse pasărea,
văd eu că eşti trist...
– Nu, nu – răspunse soldatul.
– Şi totuşi pari trist,
zise pasărea cea albă,
pari trist.
– Nu, nu sunt trist, răspunse soldatul,
nu, nu.
– Eşti trist astă-seară, văd eu,
ai ceva pe suflet – mai zise
pasărea albă
– Nu, nu sunt trist – şi lasă-mă-n pace,
se răsti la ea soldatul.
Pasărea se desprinse de pe braţul lui
şi zbură fîlfîind din aripile ei mari
şi albe, foarte albe.
– Unde-o fi plecat
pasărea aia cuvîntătoare?
se trezi deodată soldatul, vorbind
singur.

Table of Contents

ÎN DULCELE STIL CLASIC 2
Unsprezece feluri de a-ţi pierde lumea 3
Vedere în acţiune 4
Scriptura întîia 6
Izgonirea din rai 8
Invizibilul soare 12
Ridicare de cuvinte 13
Copil buimac 15
Moartea păsărilor 19
Despre lupul singuratic 23
Pierderea cunoştinţei prin cunoaştere 26
Creşterea apelor 34
Fel de sfîrşit 37
Al meu suflet, Psyhée 38
În dulcele stil clasic 39
Lăuntrul ochi 40
Măiastră 42
Steaua scrisă 43
Atica 44
Hrana 45
Cine, deci... 46
Trei cai 48
Dulce cupa mea de piele 49
Baladă 51
Mirosind a înger 52
Testament 53
Sunet şi trădare 54

Urlă echipa 55
Noi doi 56
Curentare 57
La piciorul răsfăţat 58
N-ai să vii 59
Atît de repede 60
Încă patru 61
Îmi transmit 62
Una mai am 63
Să nu se spargă gheaţa 64
Cel mai bătrîn 65
Încins 66
Locomotive vechi, terasamente, greieri 67
Cîntec de pauză 68
Voci de mulţi oameni 70
Stam lungit 72
Acest bloc de nervi 73
În dulcele stil clasic 74
Mă las locuit 75
Pasăre dormind 76
Flacăra sună 77
Mănuşa 78
Galben copil, oprit în poză 79
Cum să mă-nşurubez în aer? 80
Estompare 81
Din această carcasă 82
Mult vechii de romantici... 83
Într-o mare de plasmă 84
Potcoavă 85
Nelu Generalu 86

Sublimul static 87
Înfiinţare 88
Scurtă Baladă 89
Dinţi 90
Frumos eşti calule! 91
Vederea aceasta e relativă ochiului meu 92
Ziceţi 93
Ausweis 94
Lepădare de copii 95
Somnolenţă 96
Scriptură 97
Eu cred că da 98
Cîrciumă veche 99
Fior de înger negru 100
Numai o clipă 101
Sete 102
Cu urechea sîngerîndă 103
Poate că ochiul meu verde 104
Lăsare 105
Legendă 106
Şi adevărată, – şi jucată 107
Dulciferarea legii 108
Micşorare 109
Din nou, noi 110
Ţa-ţa-ţa, căpriţă, ţa! 111
Stare 112
Asasinare 113
Era cu neputinţă să le fie foame 114
Ea mi-a spus 115
Se uita cu ochii negri 116

Globul 117
Feluri 118
Obedienţă 119
Cîntec [Ciolănoasă-mi sta vederea] 120
Cîntec [Mă învelesc de frig într-o speranţă] 121
Zbor lent 122
Tot universul nostru era albastru şi gol 123
Cîntec [Stau înfăşurat în ora] 124
Strigături 125
O, şi cît de mult 126
Pasărea verişoară 127
Îmbracă-te în trupul meu 128
Unde ciolanele 129
Stare 130
Cărămidă arsă 131
Ecou 132
Cavalerul 133
Chiar nici vremea 134
Moartea dintre Da şi Ba da 135
Mit 136
Pasăre 137
Arme 138
Animal 139
Doi cai 140
Fel 141
Iar nu barbar... 142
Numărătoarea 143
Proces 144
Cîntec [Cînd văd limacşii mi se face scîrbă] 145
Merg blînd 146

Din cînd în cînd 147
Uneori 148
Rîsul 149
Cîntec de încurajare 150
Zvon 151
Plod 152
Spleen 153
De dragoste 154
A mea 155
Nedemn 156
Muiere 157
Încercare de somn 158
Miezul nopţii 159
Albastru de Voroneţ 160
B după A 161
Rugare 162
Ispăşire 163
Somn 164
Atît de mîndru ea mergea 165
Ce este 166
Cîntec [Căzut în zăpadă şi stîlcind fără de voie] 167
Orga de apă 168
Soldatul şi pasărea 169